
shrImadbhAgavataM - saptamaskandhaH

श्रीमद्भागवतं - सप्तमस्कन्धः

Document Information

Text title : shrImadbhAgavatam - 07 - saptamaskandhaH

File name : bhagpur-07.itx

Category : purana, shrimadbhagavatam, vyAsa, krishna

Location : doc_purana

Proofread by : PSA Easwaran

Latest update : July 4, 2021

Send corrections to : Sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

October 3, 2021

sanskritdocuments.org

shrImadbhAgavataM - saptamaskandhaH

श्रीमद्भागवतं - सप्तमस्कन्धः

श्रीमद्भागवतं - सप्तमस्कन्धः

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तमस्कन्धः ॥

॥ प्रथमोऽध्यायः - १ ॥

राजोवाय

समः प्रियः सुदृढब्रह्मन् भूतानां भगवान् स्वयम् ।

धन्द्रस्यार्थे कथं दैत्यानवधीद्विषमो यथा ॥ १ ॥

न ह्यस्यार्थः सुरगणैः साक्षान्निःश्रेयसात्मनः ।

नैवासुरेभ्यो विद्वेषो नोद्वेगश्चागुणस्य हि ॥ २ ॥

एति नः सुमहाभाग नारायणगुणान् प्रति ।

संशयः सुमहान् जातस्तद्भवामंशेत्तुमर्हति ॥ ३ ॥

श्रीशुक उवाच

साधु पृष्टं महाराज हरेश्चारितमद्भुतम् ।

यद्भागवतमाडात्स्यं भगवद्भक्तिवर्धनम् ॥ ४ ॥

गीयते परमं पुण्यमृषिभिर्नारदादिभिः ।

नत्वा कृष्णाय मुनये कथयिष्ये हरेः कथाम् ॥ ५ ॥

निर्गुणोऽपि ह्यजोऽव्यक्तो भगवान् प्रकृतेः परः ।

स्वमायागुणमाविश्य बाध्यबाधकतां गतः ॥ ६ ॥

सत्त्वं रजस्तम एति प्रकृतेर्नात्मनो गुणाः ।

न तेषां युगपद्राजन् द्वास उल्वास एव वा ॥ ७ ॥

जयकाले तु सत्त्वस्य देवर्षीन् रजसोऽसुरान् ।

तमसो यक्षरक्षांसि तत्कालानुगुणोऽभजत् ॥ ८ ॥

ज्योतिरादिरिवात्माति सङ्घातान्न विविच्यते ।
विदन्त्यात्मानमात्मस्थं मथित्वा कवयोऽन्ततः ॥ ८ ॥

यदा सिंसृक्षुः पुर आत्मनः परो
रजः सृजत्येष पृथक् स्वमायया ।
सत्त्वं विचित्रासु रिरंसुरीश्वरः
शयिष्यमाणस्तम ईरयत्यसौ ॥ १० ॥

कालं यरन्तं सृजतीश आश्रयं
प्रधानपुम्भ्यां नरदेव सत्यकृत् ।
य अेष राजन्नपि काल ईशिता
सत्त्वं सुरानीकमिवैधयत्यतः ।
तत्प्रत्यनीकानसुरान् सुरप्रियो
रजस्तमस्कान् प्रमिणोत्युरुश्रवाः ॥ ११ ॥

अत्रैवोदाहृतः पूर्वमितिडासः सुरर्षिणा ।
प्रीत्या मडाकतौ राजन् पृच्छतेऽजातशत्रवे ॥ १२ ॥

दृष्ट्वा मडाद्भुतं राजा राजसूये मडाकतौ ।
वासुदेवे भगवति सायुज्यं येद्विभूभुजः ॥ १३ ॥

तत्रासीनं सुररुषिं राजा पाण्डुसुतः कतौ ।
पप्रच्छ विस्मितमना मुनीनां शृण्वतामिदम् ॥ १४ ॥

युधिष्ठिर उवाच
अडो अत्यद्भुतं ड्येतद्दुर्लभैकान्तिनामपि ।
वासुदेवे परे तत्त्वे प्राप्तिश्चैधस्य विद्विषः ॥ १५ ॥

अेतद्वेदितुमिच्छामः सर्व ओव वयं मुने ।
भगवन्नन्दया वेनो द्विजैस्तमसि पातितः ॥ १६ ॥

दमघोषसुतः पाप आरभ्य कलभाषणात् ।
सम्प्रत्यमर्षी गोविन्दे दन्तवक्त्रश्च दुर्मतिः ॥ १७ ॥

शपतोरसकृद्विषगुं यद्भ्रज्ज परमव्ययम् ।
श्चित्रो न जातो जिह्वायां नान्धं विविशतुस्तमः ॥ १८ ॥

कथं तस्मिन् भगवति दुरवग्राडधामनि ।

पश्यतां सर्वलोकानां लयमीयतुरञ्जसा ॥ १८ ॥

अेतद्भ्राम्यति मे बुद्धिर्दीपार्थिरिव वायुना ।

भ्रूष्येतदद्भुततमं भगवांस्तत्र कारणम् ॥ २० ॥

श्रीशुक उवाच

राज्ञस्तद्रथ आकर्ष्य नारदो भगवानृषिः ।

तुष्टः प्राड तमाभाष्य शृण्वत्यास्तत्सदः कथाः ॥ २१ ॥

नारद उवाच

निन्दनस्तवसात्कारन्यक्कारार्थं कलेवरम् ।

प्रधानपरयो राज्ञन्नविवेकेन कल्पितम् ॥ २२ ॥

हिंसा तदभिमानेन दण्डपारुष्ययोर्यथा ।

वैषम्यमिह भूतानां ममाहमिति पार्थिव ॥ २३ ॥

यन्निबद्धोऽभिमानोऽयं तद्गधात्प्राणिनां वधः ।

तथा न यस्य डैवल्यादभिमानोऽभिलात्मनः ।

परस्य दमकर्तुं हिंसा केनास्य कल्पते ॥ २४ ॥

तस्माद्द्वैरानुबन्धेन निर्वैरेण भयेन वा ।

स्नेहात्कामेन वा युञ्ज्यात्कथञ्चिन्नेक्षते पृथक् ॥ २५ ॥

यथा वैरानुबन्धेन मर्त्यस्तन्मयतामियात् ।

न तथा भक्तियोगेन षति मे निश्चिता मतिः ॥ २६ ॥

कीटः पेशस्कृता रुद्धः कुड्यायां तमनुस्मरन् ।

संरम्भभययोगेन विन्दते तत्सङ्गपताम् ॥ २७ ॥

अेवं कृषणो भगवति मायामनुजं श्वरे ।

वैरेण पूतपाप्मानस्तमापुस्नुचिन्तया ॥ २८ ॥

कामाद्द्वेषाद्भयात्स्नेहाद्यथा भक्त्येश्वरे मनः ।

आवेश्य तदधं हित्वा बलवस्तद्गतिं गताः ॥ २९ ॥

गोप्यः कामाद्भयात्कंसो द्वेषाच्चैद्याद्यो नृपाः ।

सम्बन्धाद्दृष्ट्वायः स्नेहाद्भूयं भक्त्या वयं विभो ॥ ३० ॥

कतमोऽपि न वेनः स्थात्यञ्चानां पुरुषं प्रति ।

तस्मात्केनाप्युपायेन मनः कृषणो निवेशयेत् ॥ ३१ ॥

मातृष्वसेयो वश्रैद्यो दन्तवङ्गश्च पाण्डव ।
पार्षदप्रवरौ विष्णोर्विप्रशापात्यदाख्युतौ ॥ ३२ ॥

युधिष्ठिर उवाच
कीदृशः कस्य वा शापो हरिदासाभिर्मर्शनः ।
अश्रद्धेयं धवाभाति हरेरेकान्तिनां भवः ॥ ३३ ॥

दंडेन्द्रियासुडीनानां वैकुण्ठपुरवासिनाम् ।
दंडसम्बन्धसम्बद्धमेतदाभ्यातुमर्हसि ॥ ३४ ॥

नारद उवाच
अेकदा ब्रह्मणः पुत्रा विष्णोर्लोकं यदृच्छया ।
सनन्दनाद्यो जग्मुश्चरन्तो भुवनत्रयम् ॥ ३५ ॥
पञ्चषड्ढायनार्भाभाः पूर्वेषामपि पूर्वजाः ।
दिव्वासासः शिशून् मत्वा द्वाःस्थौ तान् प्रत्यषेधताम् ॥ ३६ ॥

अशापन् कुपिता अेवं युवां वासं न यार्हथः ।
रजस्तमोभ्यां रडिते पादमूले मधुद्विषः ।
पापिष्ठायासुशीं योनिं बालिशौ यातमाश्रतः ॥ ३७ ॥

अेवं शमौ स्वभवनात्पतन्तौ तेः कृपालुभिः ।
प्रोक्तौ पुनर्जन्मभिर्वा त्रिभिर्लोकाय कल्पताम् ॥ ३८ ॥
जज्ञाते तौ दितेः पुत्रौ दैत्यदानववन्दितौ ।
डिरण्यकशिपुर्ज्येष्ठो डिरण्याक्षोऽनुजस्ततः ॥ ३९ ॥

डतो डिरण्यकशिपुर्डरिणा सिंङरुपिणा ।
डिरण्याक्षो धरोद्धारे बिभ्रता सौकरं वपुः ॥ ४० ॥

डिरण्यकशिपुः पुत्रं प्रह्लादं केशवप्रियम् ।
जिघांसुरकरोन्नाना यातना मृत्युडेतवे ॥ ४१ ॥

सर्वभूतात्मभूतं तं प्रशान्तं समदर्शनम् ।
भगवत्तेजसा स्मृष्टं नाशङ्गोद्धन्तुमुधमैः ॥ ४२ ॥

ततस्तौ राक्षसौ जातौ डेशिन्यां विश्रवःसुतौ ।
रावाणः कुम्भकर्णश्च सर्वलोकपतापनौ ॥ ४३ ॥

तत्रापि राघवो भूत्वा न्यडनच्छापमुक्तये ।

रामवीर्यं श्रोष्यसि त्वं मार्कण्डेयमुभात्प्रभो ॥ ४४ ॥

तावेव क्षत्रियौ जातौ मातृष्वस्रात्मजौ तव ।

अधुना शापनिर्मुक्तौ कृष्णायकृततांडसौ ॥ ४५ ॥

वैरानुबन्धतीव्रेण ध्यानेनाय्युतसात्मताम् ।

नीतौ पुनर्द्वेः पार्श्वं जग्मतुर्विष्णुपार्षदौ ॥ ४६ ॥

युधिष्ठिर उवाच

विद्वेषो दधिते पुत्रे कथमासीन्महात्मनि ।

ब्रूहि मे भगवन् येन प्रह्लादस्याय्युतात्मता ॥ ४७ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां

सप्तमस्कन्धे प्रह्लादचरितोपक्रमे प्रथमोऽध्यायः (१)

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वितीयोऽध्यायः - २ ॥

नारद उवाच

भ्रातर्येवं विनिहतो हरिणा कोऽमूर्तिना ।

हिरण्यकशिपू राजन् पर्यतप्यद्रुषा शुचा ॥ १ ॥

आह येदं रुषा धूर्णः सन्दृष्टशनश्छदः ।

कोपोज्ज्वलद्भ्यां यक्षुर्भ्यां निरीक्षन् धूम्रमम्बरम् ॥ २ ॥

करालदंष्ट्रोऽदृष्ट्या दृष्ट्रेक्ष्यन्नुकुटीमुषः ।

शूलमुद्यम्य सदसि दानवानिदमब्रवीत् ॥ ३ ॥

भो भो दानवद्वैतेया द्विमूर्धस्त्र्यक्ष शम्बर ।

शतबाहो ह्यग्नीव नमुये पाकं एत्वल ॥ ४ ॥

विप्रयित्ते मम वयः पुलोमन् शकुनादयः ।

शृणुतानन्तरं सर्वे क्रियतामाशु मा चिरम् ॥ ५ ॥

सपत्नैर्घातितः क्षुद्रैर्भ्राता मे दधितः सुहृत् ।

पाष्णिर्ग्राहोण हरिणा समेनाप्युपधावनैः ॥ ६ ॥

तस्य त्यक्तस्वभावस्य घृणोर्मायावनौकसः ।
 भजन्तं भजमानस्य बालस्येवास्थिरात्मनः ॥ ७ ॥
 मञ्जूलभिन्नग्रीवस्य भूरिष्णा रुधिरेश वै ।
 रुधिरप्रियं तर्पयिष्ये भ्रातरं मे गतव्यथः ॥ ८ ॥
 तस्मिन् कूटेऽङ्किते नष्टे कृत्तमूले वनस्पतौ ।
 विटपा एव शुष्यन्ति विष्णुप्राणा द्विवौकसः ॥ ९ ॥
 तावद्घातं भुवं यूयं विप्रक्षत्रसमेधिताम् ।
 सूदयध्वं तपोयज्ञस्वाध्यायव्रतदानिनः ॥ १० ॥
 विष्णुर्द्विजङ्कियामूलो यज्ञो धर्ममयः पुमान् ।
 देवर्षिपितृभूतानां धर्मस्य य परायणम् ॥ ११ ॥
 यत्र यत्र द्विजा गावो वेदा वर्णाश्रमाः ङ्कियाः ।
 तं तं जनपदं यात सन्दीपयत वृश्चत ॥ १२ ॥
 एति ते भर्तृनिर्देशमादाय शिरसाऽऽदृताः ।
 तथा प्रजानां कदनं विदधुः कदनप्रियाः ॥ १३ ॥
 पुरग्रामव्रजोद्यानक्षेत्रारामाश्रमाकरान् ।
 भेटभर्वटघोषांश्च ददुः पत्तनानि य ॥ १४ ॥
 केचित्पन्नत्रैर्भिर्भिदुः सेतुप्राकारगोपुरान् ।
 आञ्जुव्यांश्चिच्छिदुर्वृक्षान् केचित्परशुपाणयः ।
 प्रादुर्न् शरणाभ्येके प्रजानां ज्वलितोल्बुकेः ॥ १५ ॥
 अयं विप्रकृते लोके दैत्येन्द्रानुग्रहैर्भुङ्क्षुः ।
 दिवं देवाः परित्यज्य भुवि येरुरलक्षिताः ॥ १६ ॥
 छिरण्यकशिपुर्भातुः सम्परेतस्य दुःभितः ।
 कृत्वा कटोदकादीनि भ्रातृपुत्रानसान्त्वयत् ॥ १७ ॥
 शकुनिं शम्भरं धृष्टं भूतसन्तापनं वृकम् ।
 कालनाभं मडानाभं हरिशमश्रुमथोत्कथम् ॥ १८ ॥
 तन्मातरं रुषाभानुं दितिं य जननीं गिरा ।
 श्वक्षशया देशकालज्ञा एतमाह जनेश्वर ॥ १९ ॥
 छिरण्यकशिपुरुवाय

अम्बाम्ब उे वधूः पुत्रा वीरे मारुथ शोचिषुम् ।
 रिपोरभिमुषे श्लाघ्यः शूराणां वधे ष्णितः ॥ २० ॥
 भूतानामिह संवासः प्रपायामिव सुप्रते ।
 दैवेनैकत्र नीतानामुन्नीतानां स्वकर्मभिः ॥ २१ ॥
 नित्य आत्माव्ययः शुद्धः सर्वगः सर्ववित्परः ।
 धत्तेऽसावात्मनो लिङ्गं मायया विसृजन् गुणान् ॥ २२ ॥
 यथाम्बसा प्रयलता तरवोऽपि यथा ध्रुव ।
 यक्षुषा भ्राम्यमाणेन दृश्यते यलतीव भूः ॥ २३ ॥
 अवेवं गुणैर्भ्राम्यमाणो मनस्यविकलः पुमान् ।
 याति तत्साम्यतां भद्रे ष्यलिङ्गो लिङ्गवानिव ॥ २४ ॥
 अेष आत्मविपर्यासो ष्यलिङ्गे लिङ्गभावना ।
 अेष प्रियाप्रियैर्योगो वियोगः कर्मसंसृतिः ॥ २५ ॥
 सम्भवश्च विनाशश्च शोकश्च विविधः स्मृतः ।
 अविवेकश्च चिन्ता य विवेकास्मृतिरेव य ॥ २६ ॥
 अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
 यमस्य प्रेतबन्धूनां संवादं तं निबोधत ॥ २७ ॥
 उशीनरेष्वभूद्राजा सुयज्ञा इति विश्रुतः ।
 सपत्नैर्निहतो युद्धे ज्ञातयस्तमुपासत ॥ २८ ॥
 विशीर्णरत्नकवयं विभ्रष्टाभरणस्रजम् ।
 शरनिर्भिन्नहृदयं शयानमसृगाविलम् ॥ २९ ॥
 प्रकीर्णकेशं ध्वस्ताक्षं रभसा दृष्टदृष्टम् ।
 रजःकुण्डमुपाम्बोजं छिन्नायुधभुजं मृधे ॥ ३० ॥
 उशीनरेन्द्रं विधिना तथा कृतं
 पतिं मलिष्यः प्रसमीक्ष्य द्युःषिताः ।
 उताः स्म नाथेति करैरुरो भृशं
 घ्नन्त्यो मुहुस्तत्पदयोरुपापतन् ॥ ३१ ॥
 रुदत्य उच्यैर्दयिताङ्घ्रिपङ्कजं
 सिञ्चन्त्य अस्त्रैः कुञ्जकुमारुणैः ।

विस्रस्तकेशाभरणाः शुभं नृणां
सृजन्त्य आकन्दनया विलेपिरे ॥ ३२ ॥

अहो विधात्राकरुणेन नः प्रभो
भवान् प्रणीतो दृगगोचरां दशाम् ।
उशीनराणामसि वृत्तिदः पुरा
कृतोऽधुना येन शुभं विवर्धनः ॥ ३३ ॥

त्वया कृतज्ञेन वयं महीपते
कथं विना स्याम सुदृत्तमेन ते ।
तत्रानुयानं तव वीर पादयोः
शुश्रूषतीनां दिश यत्र यास्यसि ॥ ३४ ॥

अेवं विलपतीनां वै पस्त्रिगुल्य मृतं पतिम् ।
अनिच्छतीनां निर्हारमर्कोऽस्तं सन्न्यवर्तत ॥ ३५ ॥

तत्र उ प्रेतबन्धूनामाश्रुत्य पस्त्रिदिवितम् ।
आलु तान् बालको भूत्वा यमः स्वयमुपागतः ॥ ३६ ॥

यम उवाच
अहो अमीषां वयसाधिकानां
विपश्यतां लोकविधिं विमोहः ।
यत्रागतस्तत्र गतं मनुष्यं
स्वयं सधर्मा अपि शोचन्त्यपार्थम् ॥ ३७ ॥

अहो वयं धन्यतमा यदत्र
त्यक्ताः पितृभ्यां न विशिन्तयामः ।
अभक्ष्यमाणा अबला वृकादिभिः
स रक्षिता रक्षति यो हि गर्भे ॥ ३८ ॥

य ष्यशः सृजतीदमव्ययो
य अेव रक्षत्यवलुम्पते य यः ।
तस्याबलाः कीऽनमाडुरीशितु-
श्चराचरं निग्रहसङ्ग्रहे प्रभुः ॥ ३९ ॥

पथि व्युतं तिष्ठति दृष्टरक्षितं
गृहे स्थितं तद्विदितं विनश्यति ।

शुवत्यनाथोऽपि तदीक्षितो वने
गृहेऽभिगुप्तोऽस्य उतो न शुवति ॥ ४० ॥

भूतानि तैस्तैर्निजयोनिर्कर्मभि-
र्भवन्ति काले न भवन्ति सर्वशः ।
न तत्र डात्मा प्रकृतावपि स्थित-
स्तस्या गुणैरन्यतमो निबध्यते ॥ ४१ ॥

एदं शरीरं पुरुषस्य मोलजं
यथा पृथग्भौतिकमीयते गृहम् ।
यथौदकैः पार्थिवतैजसैर्जनः
कालेन जातो विकृतो विनश्यति ॥ ४२ ॥

यथानलो दारुषु भिन्नं ष्यते
यथानिलो देहगतः पृथङ् स्थितः ।
यथा नभः सर्वगतं न सज्जते
तथा पुमान् सर्वगुणाश्रयः परः ॥ ४३ ॥

सुयज्ञो नन्वयं शेते मूढा यमनुशोचथ ।
यः श्रोता योऽनुवक्तोऽस न दृश्येत कर्त्तव्यित् ॥ ४४ ॥

न श्रोता नानुवक्तायं मुष्योऽप्यत्र मडानसुः ।
यस्त्विडेन्द्रियवानात्मा स यान्यः प्राणैर्देहयोः ॥ ४५ ॥

भूतेन्द्रियमनोविद्गान् देहानुश्यावयान् विभुः ।
भजत्युत्सृजति ह्यन्यस्तस्यापि स्वेन तेजसा ॥ ४६ ॥

यावल्लिङ्गान्वितो ह्यात्मा तावत्कर्म निबन्धनम् ।
ततो विपर्ययः क्लेशो मायायोगोऽनुवर्तते ॥ ४७ ॥

वितथाभिनिवेशोऽयं यद्गुणेष्वर्थदृग्वयः ।
यथा मनोरथः स्वप्नः सर्वमैन्द्रियकं मृषा ॥ ४८ ॥

अथ नित्यमनित्यं वा नेह शोचन्ति तद्विदः ।
नान्यथा शक्यते कर्तुं स्वभावः शोचतामिति ॥ ४९ ॥

लुब्धको विपिने कश्चित्पक्षिणां निर्मितोऽन्तकः ।
वितत्य जालं विदधे तत्र तत्र प्रलोभयन् ॥ ५० ॥

कुलिङ्गमिथुनं तत्र वियरत्समदृश्यत ।
तयोः कुलिङ्गी सडसा लुब्धकेन प्रलोभिता ॥ ५१ ॥

सासज्जत सियस्तन्त्र्यां मडिषी कालयन्त्रिता ।
कुलिङ्गस्तां तथाऽऽपन्नां निरीक्ष्य भृशदुःषितः ।
स्नेहादकल्पः कृपणः कृपणां पर्यटवयत् ॥ ५२ ॥

अडो अकरुणो देवः स्त्रियाकरुणया विभुः ।
कृपणं मानुशोयन्त्या दीनया किं करिष्यति ॥ ५३ ॥

कामं नयतु मां देवः किमर्धेनात्मनो छि मे ।
दीनेन ज्वता दुःभमनेन विधुरायुषा ॥ ५४ ॥
कथं त्वजातपक्षांस्तान् मातृलीनान् भिभर्म्यडम् ।
मन्दभाग्याः प्रतीक्षन्ते नीडे मे मातरं प्रजाः ॥ ५५ ॥

अेवं कुलिङ्गं विलपन्तमारा-
त्प्रियावियोगातुरमश्रुकण्ठम् ।
स अेव तं शाकुनिकः शरेण
विव्याध कालप्रडितो विलीनः ॥ ५६ ॥

अेवं यूयमपश्यन्त्य आत्मापायमबुद्ध्यः ।
नैनं प्राप्स्यथ शोयन्त्यः पतिं वर्षशतैरपि ॥ ५७ ॥

डिरण्यकशिपुरुवाय
बाल अेवं प्रवदति सर्वे विस्मितयेतसः ।
ज्ञातयो मेनिरे सर्वमनित्यमयथोत्थितम् ॥ ५८ ॥
यम अेतदुपाभ्याय तत्रैवान्तरधीयत ।
ज्ञातयोऽपि सुयज्ञस्थ यङ्कुर्यत्साम्परायिकम् ॥ ५९ ॥

ततः शोयत मा यूयं परं यात्मानमेव य ।
क आत्मा कः परो वात्र स्वीयः पारड्य अेव वा ।
स्वपराभिनिवेशेन विनाज्ञानेन देडिनाम् ॥ ६० ॥

श्रीनारद उवाच
ठति दैत्यपतेर्वाड्यं दितिराकण्यं सस्नुषा ।
पुत्रशोकं क्षापात्यङ्कत्वा तत्त्वे चित्तमधारयत् ॥ ६१ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
सप्तमस्कन्धे दितिशीकापनयनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ तृतीयोऽध्यायः - ३ ॥

नारद उवाच

छिरण्यकशिपू राजन्नजेयमजरामरम् ।

आत्मानमप्रतिद्वन्द्वमेकराजं व्यधित्सत ॥ १ ॥

स तेपे मन्दद्रोण्यां तपः परमदारुणाम् ।

उर्ध्वबाहुर्नभोदृष्टिः पादाङ्गुष्ठाश्रितावनिः ॥ २ ॥

जटादीधितिभी रेजे संवर्तार्कं एवांशुभिः ।

तस्मिंस्तपस्तप्यमाने देवाः स्थानानि भेजिरे ॥ ३ ॥

तस्य भूर्गः समुद्भूतः सधूमोऽग्निस्तपोभयः ।

तीर्यगूर्ध्वमधो लोकानतपद्विष्वगीरितः ॥ ४ ॥

युक्षुर्भुर्नद्युद्वन्तः सद्भीपाद्रिश्चयाल भूः ।

निपेतुः सग्रहास्तारा जज्वलुश्च दिशो दश ॥ ५ ॥

तेन तस्मा द्रिवं त्यज्त्वा ब्रह्मलोकं ययुः सुराः ।

धात्रे विज्ञापयामासुर्देवदेव जगत्पते ॥ ६ ॥

दैत्येन्द्रतपसा तस्मा द्रिवि स्थातुं न शक्नुमः ।

तस्य योपशमं भूमन् विधेहि यद्वि मन्यसे ।

लोकान् यावन्नङ्क्ष्यन्ति बलिहारास्तवाभिभूः ॥ ७ ॥

तस्यायं डिल सङ्कल्पश्चरतो दृश्वरं तपः ।

श्रूयतां किं न विदितस्तवाथापि निवेदितः ॥ ८ ॥

सृष्ट्वा यरायरमिदं तपोयोगसमाधिना ।

अध्यास्ते सर्वधिष्येभ्यः परमेष्ठी निजासनम् ॥ ९ ॥

तदहं वर्धमानेन तपोयोगसमाधिना ।

कालात्मनोश्च नित्यत्वात्साधयिष्ये तथाऽऽत्मनः ॥ १० ॥

अन्यथेदं विधास्येऽहमयथापूर्वमोजसा ।

किमन्यैः कालनिर्घूतैः कल्यान्ते वैष्णवादिभिः ॥ ११ ॥

एति शुश्रुम निर्भन्धं तपः परममास्थितः ।

विधत्स्वानन्तरं युक्तं स्वयं त्रिभुवनेश्वर ॥ १२ ॥

तवासनं द्विजगवां पारमेष्ठ्यं जगत्पते ।

भवाय श्रेयसे भूयै क्षेमाय विजयाय च ॥ १३ ॥

एति विज्ञापितो देवैर्भगवानात्मभूर्नृप ।

परीतो भृगुदक्षाद्यैर्यथौ दैत्येश्वराश्रमम् ॥ १४ ॥

न ददर्श प्रतिच्छन्नं वल्मीकतृणकीर्यकैः ।

पिपीलिकाभिराथीर्णमिदंस्त्वज्ज्वांसशोणितम् ॥ १५ ॥

तपन्तं तपसा लोकान् यथाभ्रापिष्ठितं रविम् ।

विलक्ष्य विस्मितः प्राह प्रहसन् उंसवाहनः ॥ १६ ॥

ब्रह्मोवाच

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ भद्रं ते तपःसिद्धोऽसि काश्यप ।

वरदोऽहमनुप्राप्तो प्रियतामीप्सितो वरः ॥ १७ ॥

अद्राक्षमहमेतत्ते हृत्सारं महदद्भुतम् ।

दंशभक्षितदेहस्य प्राणा ऽथस्थेषु शेरते ॥ १८ ॥

नैतत्पूर्वर्षयश्चकुर्न करिष्यन्ति यापरे ।

निरम्भुर्धारयेत्प्राणान् को वै दिव्यसमाः शतम् ॥ १९ ॥

व्यवसायेन तेऽनेन दुष्करेण मनस्विनाम् ।

तपोनिष्ठेन भवता जितोऽहं हितिनन्दन ॥ २० ॥

ततस्त आशिषः सर्वा दद्याम्यसुरपुङ्गव ।

मर्त्यस्य ते अमर्त्यस्य दर्शनं नाहुलं मम ॥ २१ ॥

नारद उवाच

एत्युक्त्वाऽऽद्विभवो देवो भक्षिताङ्गं पिपीलिकैः ।

कमाङ्गुलुज्वेनौक्षद्वित्येनामोघराधसा ॥ २२ ॥

स तत्कीर्यकवल्मीकात्सहओजोभलान्वितः ।

सर्वावयवसम्पन्नो वज्रसंजननो युवा ।
उत्थितस्तमडेभाभो विभावसुरिवैधसः ॥ २३ ॥

स निरीक्ष्याम्बरे दैवं लंसवाडमवस्थितम् ।
ननाम शिरसा भूमौ तद्दर्शनमडोत्सवः ॥ २४ ॥

उत्थाय प्राञ्जलिः प्रह्व षक्षमाणो दृशा विभुम् ।
उर्षाश्रुपुलकोद्भेदो गिरा गद्गदयागृणात् ॥ २५ ॥

छिरण्यकशिपुरुवाय
कल्पान्ते कालसृष्टेन योऽन्येन तमसाऽऽवृतम् ।
अभिव्यनञ्जगद्विदं स्वयञ्जयोतिः स्वरोचिषा ॥ २६ ॥

आत्मना त्रिवृता येदं सृजत्यवति लुम्पति ।
रजःसत्त्वतमोधाग्ने पराय मडते नमः ॥ २७ ॥

नम आधाय बीजाय ज्ञानविज्ञानमूर्तये ।
प्राणोन्द्रियमनोबुद्धिविकारैर्व्यक्तिमीयुषे ॥ २८ ॥

त्वमीशिषे जगतस्तस्थुषश्च
प्राणेन भुष्येन पतिः प्रजानाम् ।
चित्तस्य चित्तेर्मन ऐन्द्रियाणां
पतिर्मडान् भूतगुणाशयेशः ॥ २९ ॥

त्वं सप्ततन्तून् वितनोषि तन्वा
त्रय्या यातुर्डात्रकविद्यया य ।
त्वमेक आत्माऽऽत्मवतामनादि-
रनन्तपारः कविरन्तरात्मा ॥ ३० ॥

त्वमेव कालोऽनिमिषो जनाना-
मायुर्ववाधावयवैः क्षिणोषि ।
कूटस्थ आत्मा परमेष्ठयज्ञो मडां-
स्त्वं ञुवलोकस्य य ञुव आत्मा ॥ ३१ ॥

त्वत्तः परं नापरमध्यनेज-
दृजय्य किञ्चिद्व्यतिरिक्तमस्ति ।
विधाः कलास्ते तनवश्च सर्वा
छिरण्यगर्भोऽसि बृहत्त्रिपृष्ठः ॥ ३२ ॥

व्यक्तं विभो स्थूलमिदं शरीरं
 येनेन्द्रियप्राणमनोगुणांस्त्वम् ।
 भुङ्क्ते स्थितो धामनि पारमेष्ठये
 अव्यक्त आत्मा पुरुषः पुराणः ॥ ३३ ॥
 अनन्ताव्यक्तरूपेण येनेदमपिलं ततम् ।
 शिदयिच्छक्तियुक्ताय तस्मै भगवते नमः ॥ ३४ ॥
 यद्वि द्वास्थ्यस्यमिमितान् वरान् मे वरदोत्तम ।
 भूतेभ्यस्त्वद्विसृष्टेभ्यो मृत्युर्मा भून्मम प्रभो ॥ ३५ ॥
 नान्तर्भङ्गिर्हिवा नक्तमन्यस्मादपि यायुधैः ।
 न भूमौ नाम्भरे मृत्युर्न नरैर्न भृगैरपि ॥ ३६ ॥
 व्यसुभिर्वासुमद्भिर्वा सुरासुरमहोरगैः ।
 अप्रतिद्वन्द्वतां युद्धे औकपत्यं य द्देहिनाम् ॥ ३७ ॥
 सर्वेषां लोकपालानां मडिमानं यथाऽऽत्मनः ।
 तपोयोगप्रभावाणां यत्र शिष्यति कर्त्तव्यित् ॥ ३८ ॥
 इति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संखितायां
 सप्तमस्कन्धे छिरण्यकशिपुवरयाचनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यतुर्थोऽध्यायः - ४ ॥

नारद उवाच
 अ एवं वृतः शतधृतिर्छिरण्यकशिपोरथ ।
 प्रादात्तत्पसा प्रीतो वरांस्तस्य सुदुर्लभान् ॥ १ ॥
 ब्रह्मोवाच
 तातेमे दुर्लभाः पुंसां यान् वृणीषे वरान् मम ।
 तथापि वितराभ्यङ्ग वरान् यदपि दुर्लभान् ॥ २ ॥
 ततो जगाम भगवानमोघानुग्रहो विभुः ।

पूजितोऽसुरवर्येण स्तूयमानः प्रजेश्वरैः ॥ ३ ॥

अेवं लब्धवरो दैत्यो बिल्लह्येभमयं वपुः ।

भगवत्यकरोद्दूषेणं भ्रातुर्वधमनुस्मरन् ॥ ४ ॥

स विजित्य दिशः सर्वा लोकांश्च त्रीन् मडासुरः ।

देवासुरमनुष्येन्द्रान् गन्धर्वगरुडोरगान् ॥ ५ ॥

सिद्धयारणविद्याग्नानृषीन् पितृपतीन् मनून् ।

यक्षरक्षःपिशाचेशान् प्रेतभूतपतीनथ ॥ ६ ॥

सर्वसत्त्वपतीन् जित्वा वशमानीय विश्वजित् ।

जडार लोकपालानां स्थानानि सड तेजसा ॥ ७ ॥

देवोद्यानश्रिया जुष्टमध्यास्ते स्म त्रिविष्टपम् ।

मडेन्द्रभवनं साक्षान्निर्मितं विश्वकर्मणा ।

त्रैलोक्यलक्ष्म्यायतनमध्यासाप्पिलह्दिमत् ॥ ८ ॥

यत्र विद्रुमसोपाना मडामारकता लुवः ।

यत्र स्फाटिककुड्यानि वैदूर्यस्तम्भपङ्क्तयः ॥ ९ ॥

यत्र चित्रवितानानि पद्मरागासनानि य ।

पयःकेननिभाः शय्या मुक्ताडामपरिच्छदाः ॥ १० ॥

कूजद्भिर्नूपुरैर्दिव्यैः शब्दयन्त्य षतस्ततः ।

रत्नस्थलीषु पश्यन्ति सुदतीः सुन्दरं मुभम् ॥ ११ ॥

तस्मिन् मडेन्द्रभवने मडाभलो

मडामना निर्जितलोक अेकराट् ।

रेमेऽभिवन्धाङ्घ्रियुगः सुरादिभिः

प्रतापितैर्दुर्जितयण्डशासनः ॥ १२ ॥

तमङ्ग मत्तं मधुनोरुगन्धिना

विवृत्तताम्राक्षमशेषधिष्यपाः ।

उपासतोपायनपाणिभिर्विना

त्रिभिस्तपोयोगबलौजसां पटम् ॥ १३ ॥

जगुर्मडेन्द्रासनमोजसा स्थितं

विश्वावसुस्तुम्भुरुरस्मदाद्यः ।

गन्धर्वसिद्धा ऋषयोऽस्तुवन् मुहु-
 विद्याधराश्चाप्सरसश्च पाण्डव ॥ १४ ॥
 स एव वार्णाश्रमिभिः ङतुभिर्भूरिदक्षिणैः ।
 षष्ठ्यमानोऽवर्तमानाऽतीत्येव तेजसा ॥ १५ ॥
 अकृष्टपथ्या तस्यासीत्समद्वीपवती मती ।
 तथा कामदुघा धीस्तु नानाश्चर्यपदं नभः ॥ १६ ॥
 रत्नाकराश्च रत्नौघांस्तत्पत्न्यश्चोद्भुतमिभिः ।
 क्षारसीधुधृतक्षौद्रदक्षिणीरामृतोदकाः ॥ १७ ॥
 शैवा द्रोणीभिः क्रीडं सर्वर्तुषु गुणान् द्रुमाः ।
 ध्वज लोकापालानामेक एव पृथग्गुणान् ॥ १८ ॥
 स एतन् निर्जितककुभेकराऽ विषयान् प्रियान् ।
 यथोपजोषं भुञ्जानो नातृष्यदजितेन्द्रियः ॥ १९ ॥
 एवमैश्वर्यमत्तस्य दृप्तस्योऽथास्त्रवर्तिनः ।
 कालो मडान् व्यतीयाय ब्रह्मशापमुपेयुषः ॥ २० ॥
 तस्योऽग्रदण्डसंवित्राः सर्वे लोकाः सपालकाः ।
 अन्यत्रालब्धशरणाः शरणां ययुर्ययुतम् ॥ २१ ॥
 तस्यै नमोऽस्तु काष्ठायै यत्रात्मा हरिरीश्वरः ।
 यद्गत्वा न निवर्तन्ते शान्ताः सञ्च्यसिनोऽमलाः ॥ २२ ॥
 एति ते संयतात्मानः समाहितधियोऽमलाः ।
 उपतस्थुर्दुर्षीकेशं विनिद्रा वायुभोजनाः ॥ २३ ॥
 तेषामाविरभूद्गाणी अरुपा मेघनिःस्यना ।
 सन्नादयन्ती ककुभः साधूनामभयङ्करी ॥ २४ ॥
 मा भैष्ट विबुधश्रेष्ठाः सर्वेषां भद्रमस्तु वः ।
 मद्दर्शनं हि भूतानां सर्वश्रेयोपपत्तये ॥ २५ ॥
 ज्ञातमेतस्य दौरात्म्यं दैतेयापसदस्य यः ।
 तस्य शान्तिं करिष्यामि कालं तावत्प्रतीक्षत ॥ २६ ॥
 यदा देवेषु वेदेषु गोषु विप्रेषु साधुषु ।
 धर्मं मयि य विद्वेषः स वा आशु विनश्यति ॥ २७ ॥

निर्वैराय प्रशान्ताय स्वसुताय मडात्मने ।
प्रह्लादाय यदा द्रुढयेद्धनिष्येऽपि वरोर्जितम् ॥ २८ ॥

नारद उवाच

धृत्युक्ता लोकगुरुणा तं प्रणाम्य द्विवौकसः ।
न्यवर्तन्त गतोद्वेगा मेनिरे यासुरं हतम् ॥ २९ ॥

तस्य दैत्यपतेः पुत्राश्चत्वारः परमाद्भुताः ।
प्रह्लादोऽभून्मडांस्तेषां गुणैर्महदुपासकः ॥ ३० ॥

अहमण्यः शीलसम्पन्नः सत्यसन्धो जितेन्द्रियः ।
आत्मवत्सर्वभूतानामेकः प्रियसुहृत्तमः ॥ ३१ ॥

दासवत्सन्नतार्याङ्घ्रिः पितृवद्दीनवत्सलः ।
भ्रातृवत्सदृशो शिन्धो गुरुष्वीश्वरभावनः ।
विद्यार्थरूपजन्माढ्यो मानस्तम्भविवर्जितः ॥ ३२ ॥

नोद्विग्नचित्तो व्यसनेषु निःस्पृहः
श्रुतेषु दृष्टेषु गुणेष्ववस्तुदृक् ।
दान्तेन्द्रियप्राणशरीरधीः सदा
प्रशान्तकामो रडितासुरोऽसुरः ॥ ३३ ॥

यस्मिन् महद्गुणा राजन् गृह्यन्ते कविभिर्भुङुः ।
न तेऽधुनापिधीयन्ते यथा भगवतीश्वरे ॥ ३४ ॥

यं साधुगाथासदसि शिपवोऽपि सुरा नृप ।
प्रतिमानं प्रकुर्वन्ति किमुतान्ये भवादृशाः ॥ ३५ ॥

गुणैरलमसङ्भयेयैर्माडात्म्यं तस्य सूच्यते ।
वासुदेवे भगवति यस्य नैसर्गिकी रतिः ॥ ३६ ॥

न्यस्तकीडनको बालो जडवत्तन्मनस्तया ।
कृष्णग्रहगृहीतात्मा न वेद जगदीदृशम् ॥ ३७ ॥

आसीनः पर्यटन्नश्रन् शयानः प्रपिबन् भ्रुवन् ।
नानुसन्धत्त अेतानि गोविन्दपरिरम्भितः ॥ ३८ ॥

क्वचिद्बुद्धति वैकुण्ठचिन्ताशबलचेतनः ।

क्वचिद्भ्रसति तस्थिन्ताह्लाद उद्गायति क्वचित् ॥ ३८ ॥

नदति क्वचिद्दुःखेणो विलज्जते नृत्यति क्वचित् ।

क्वचित्तद्भावनायुक्तस्तन्मयोऽनुयकार उ ॥ ४० ॥

क्वचिद्दुःखलक्ष्मणीमास्ते संस्पर्शनिर्वृतः ।

अस्मिन्प्रणयानन्दसलिलाभीलितेक्षणः ॥ ४१ ॥

स उत्तमश्लोकपदारविन्दयो-

निषेवयाकिञ्चनसङ्गलब्धया ।

तन्वन् परां निर्वृतिमात्मनो मुहु-

र्दुःसङ्गदीनान्धमनःशमं व्यधात् ॥ ४२ ॥

तस्मिन् मडाभागवते मडाभागे मडात्मनि ।

छिरण्यकशिपू राजन्नकरोदधमात्मजे ॥ ४३ ॥

युधिष्ठिर उवाच

देवर्ष्य ऐतद्विष्णो वेदितुं तव सुप्रत ।

यदात्मजाय शुद्धाय पितादात्साधवे ऽयधम् ॥ ४४ ॥

पुत्रान् विप्रतिकूलान् स्वान् पितरः पुत्रवत्सलाः ।

उपालभन्ते शिक्षार्थं नैवाधमपरो यथा ॥ ४५ ॥

किमुतानुवशान् साधूंस्तादृशान् गुरुदेवतान् ।

ऐतत्कौतूहलं ब्रह्मन्नस्माकं विधम प्रभो ।

पितुः पुत्राय यद्द्वेषो मरणाय प्रयोजितः ॥ ४६ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां

सप्तमस्कन्धे प्रह्लादयस्त्रिते यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चमोऽध्यायः - ५ ॥

नारद उवाच

पौरुहित्याय भगवान् वृतः काव्यः किलासुरैः ।

षड्दामर्कौ सुतौ तस्य दैत्यराजगृहान्तिके ॥ १ ॥

तौ राज्ञा प्रापितं बालं प्रह्लादं नयकोविदम् ।

पाठयामासतुः पाठयानन्यांश्चासुरबालकान् ॥ २ ॥

यत्तत्र गुरुणा प्रोक्तं शुश्रुवेऽनुपपाठ य ।

न साधु मनसा मेने स्वपरासद्ग्राह्यम् ॥ ३ ॥

अेकदासुरराट् पुत्रमङ्गमारोप्य पाडव ।

पप्रच्छ कथ्यतां वत्स मन्यते साधु यद्भवान् ॥ ४ ॥

प्रह्लाद उवाच

तत्साधु मन्येऽसुरवर्यं देहिनां

सदा समुद्भिन्नधियामसद्ग्राहात् ।

छित्वाऽऽत्मपातं गृहमन्धकूपं

वनं गतो यद्भ्रिमाश्रयेत् ॥ ५ ॥

नारद उवाच

श्रुत्वा पुत्रगिरो दैत्यः परपक्षसमाहिताः ।

जडास बुद्धिर्बालानां भिद्यते परबुद्धिभिः ॥ ६ ॥

सम्यग्बिद्यार्थतां बालो गुरुगेहे द्विजातिभिः ।

विषगुपक्षैः प्रतिच्छन्नैर्न भिद्येतास्य धीर्यथा ॥ ७ ॥

गृहमानीतमाडूय प्रह्लादं दैत्ययाजकाः ।

प्रशस्य श्वक्षया वाया समपृच्छन्त सामभिः ॥ ८ ॥

वत्स प्रह्लाद भद्रं ते सत्यं कथय मा मृषा ।

बालानति कुतस्तुभ्यमेष बुद्धिविपर्ययः ॥ ९ ॥

बुद्धिभेदः परकृत उताडो ते स्वतोऽभवत् ।

भाष्यतां श्रोतुकामानां गुरुणां कुलनन्दन ॥ १० ॥

प्रह्लाद उवाच

स्वः परश्चेत्यसद्ग्राहः पुंसां यन्मायया कृतः ।

विमोहितधियां दृष्टस्तस्मै भगवते नमः ॥ ११ ॥

स यदानुव्रतः पुंसां पशुबुद्धिर्विभिद्यते ।

अन्य अेष तथाऽन्योऽऽत्मिति भेदगतासती ॥ १२ ॥

स अेष आत्मा स्वपरेत्यबुद्धिभि-
 द्दुस्त्ययानुक्रमणो निरुष्यते ।
 मुञ्चन्ति यद्गर्भानि वेदवादिनो
 ब्रह्मादयो ज्येष भिनत्ति मे मतिम् ॥ १३ ॥

यथा ब्राम्यत्ययो ब्रह्मन् स्वयमाकर्षसन्निधौ ।
 तथा मे भिद्यते येतश्चक्रपाणोर्यदृच्छया ॥ १४ ॥

नारद उवाच

येतावद्ब्रह्मणामणयोक्त्वा विरराम मडामतिः ।
 तं निर्भत्स्यार्थं कुपितः सुदीनो राजसेवकः ॥ १५ ॥

आनीयतामरे वेत्रमस्माकमयशस्करः ।
 कुलाङ्गारस्य दुर्बुद्धेश्चतुर्थोऽस्योदितो दमः ॥ १६ ॥

दैतेययन्वनने जातोऽयं कष्टकद्रुमः ।
 यन्मूलोन्मूलपरशोर्विष्णोर्नालायितोऽर्भकः ॥ १७ ॥

एति तं विविधोपायैर्भीषयंस्तर्जनादिभिः ।
 प्रह्लादं ग्राहयामास त्रिवर्गस्थोपपादनम् ॥ १८ ॥

तत अेनं गुरुर्ज्ञात्वा ज्ञातज्ञेययतुष्टयम् ।
 दैत्येन्द्रं दर्शयामास मातृमृष्टमलङ्कृतम् ॥ १९ ॥

पादयोः पतितं बालं प्रतिनन्धाशिषासुरः ।
 परिष्वज्य चिरं दौर्ब्यां परमामाप निर्वृतिम् ॥ २० ॥

आरोप्याङ्गुमवधाय मूर्धन्यश्रुकलाम्बुभिः ।
 आसिञ्चन् विकसद्भ्रमिदमालु युधिष्ठिर ॥ २१ ॥

डिरण्यकशिपुरुवाच

प्रह्लादानुन्यतां तात स्वधीतं किञ्चिद्दुत्तमम् ।
 कालेनैतावताऽऽयुष्मन् यदशिक्षद्गुरोर्भवान् ॥ २२ ॥

प्रह्लाद उवाच

श्रवाणं कीर्तनं विष्णोः स्मरणं पादसेवनम् ।
 अर्थनं वन्दनं दास्यं सप्यमात्मनिवेदनम् ॥ २३ ॥

एति पुंसार्पिता विष्णौ भक्तिश्चेन्नवलक्षणा ।

छियेत भगवत्यध्ना तन्मन्येऽधीतमुत्तमम् ॥ २४ ॥

निशम्यैतत्सुतवथो छिरण्यकशिपुस्तदा ।

गुरुपुत्रमुवायेदं रुषा प्रस्फुरिताधरः ॥ २५ ॥

ब्रह्मबन्धो डिमेतत्ते विपक्षं श्रयतासता ।

असारं ग्राहितो बालो मामनादृत्य दूर्भते ॥ २६ ॥

सन्ति ह्यसाधवो लोके दूर्मेत्राश्छन्नवेषिणः ।

तेषामुद्येत्यघं काले रोगः पातकिनामिव ॥ २७ ॥

गुरुपुत्र उवाच

न मत्प्रणीतं न परप्रणीतं

सुतो वदत्येष तवेन्द्रशत्रो ।

नैसर्गिकीयं मतिरस्य राजन्

नियच्छ मन्युं कददाः स्म मा नः ॥ २८ ॥

नारद उवाच

गुरुणैवं प्रतिप्रोक्तो भूय आडासुरः सुतम् ।

न येद्गुरुमुभीयं ते कुतोऽलद्रासती मतिः ॥ २९ ॥

प्रह्लाद उवाच

मतिर्न कृष्ये परतः स्वतो वा

मिथोऽभिपद्येत गृहप्रतानाम् ।

अदान्तगोभिर्विशतां तमिस्रं

पुनः पुनश्चर्वितयर्वाणानाम् ॥ ३० ॥

न ते विदुः स्वार्थगतिं छि विषगुं

दुराशया ये बहिरर्थमानिनः ।

अन्या यथा-धैरुपनीयमाना

वायीशतन्त्यामुरुदाम्नि बध्दाः ॥ ३१ ॥

नैषां मतिस्तावदुरुकमाङ्घ्रिं

स्पृशत्यनर्थापगमो यदर्थः ।

महीयसां पादरजोऽभिषेकं

निष्किञ्चनानां न वृणीत यावत् ॥ ३२ ॥

धृत्युक्तवोपरतं पुत्रं छिरण्यकशिपू रुषा ।

अन्धीकृतात्मा स्वोत्सङ्गान्निरस्यत महीतले ॥ ३३ ॥

आडामर्षरुषाऽऽविष्टः कषायीभूतवोयनः ।

वध्यतामाश्रयं वध्यो निःसारयत नैरृताः ॥ ३४ ॥

अयं मे भ्रातृडा सोऽयं छित्वा स्वान् सुदृढोऽधमः ।

पितृव्यलन्तुर्यः पादौ विषण्णोर्दासवदर्थति ॥ ३५ ॥

विषण्णोर्वा साध्वसौ किं नु करिष्यत्यसमञ्जसः ।

सौदुर्दं दृस्त्यञ्च पित्रोरुदाधः पञ्चदायनः ॥ ३६ ॥

परोऽप्यपत्यं छितकृधथौषधं

स्वदेहज्रोऽप्यामयवत्सुतोऽछितः ।

छिन्धात्तद्दुग्ं यदृतात्मनोऽछितं

शेषं सुभं ञ्जवति यद्विवर्जनात् ॥ ३७ ॥

सर्वैरुपायैर्दन्तव्यः सम्भोजशयनासनैः ।

सुदृष्ट्विदुग्धरः शत्रुर्भुनेर्दृष्टमिवेन्द्रियम् ॥ ३८ ॥

नैरृतास्ते समादिष्टा भर्त्रा वै शूलपाणयः ।

तिग्मदंष्ट्रकरावास्यास्ताम्रश्मश्रुशिरोरुदाः ॥ ३९ ॥

नदन्तो भैरवात्रादान् छिन्धि भिन्धीति वादिनः ।

आसीनं याडनन् शूलैः प्रह्लादं सर्वमर्मसु ॥ ४० ॥

परे ब्रह्मण्यनिर्देश्ये भगवत्यभिलात्मनि ।

युक्तात्मन्यङ्गला आसन्नपुण्यस्येव सत्थियाः ॥ ४१ ॥

प्रयासोऽपडते तस्मिन् दैत्येन्द्रः परिशङ्कितः ।

यकार तद्द्रधोपायान् निर्बन्धेन युधिष्ठिर ॥ ४२ ॥

दिग्गजैर्दन्तशूकैश्च अभियारावपातनैः ।

मायाभिः सन्निरौषैश्च गरदानैरभोजनैः ॥ ४३ ॥

छिमवाय्वग्निसलिलैः पर्वताङ्गमणौरपि ।

न शशाक यदा लन्तुमपापमसुरः सुतम् ।

चिन्तां दीर्घतमां प्राप्तस्तत्कर्तुं नाभ्यपद्यत ॥ ४४ ॥

शेष मे बह्वसाधूक्तो वधोपायाश्च निर्मिताः ।

तैस्तैर्द्रोडैरसङ्गमैर्मुक्तः स्वेनैव तेजसा ॥ ४५ ॥

वर्तमानोऽविदूरे वै बालोऽप्यजस्रधीर्यम् ।
 न विस्मरति मेऽनार्यं शुनःशेष एव प्रभुः ॥ ४६ ॥
 अप्रमेयानुभावोऽयमद्भुतश्चिद्भयोऽमरः ।
 नूनमेतद्भिरोधेन मृत्युर्मे भविता न वा ॥ ४७ ॥
 एति तच्चिन्तया किञ्चिन्वनानश्रियमधोभुभम् ।
 शाण्डामर्कावौशनसौ विविक्त एति डोयतुः ॥ ४८ ॥
 जितं त्वयैकेन जगत्त्रयं लुवो-
 र्विजृम्भणत्रस्तसमस्तधिषण्यपम् ।
 न तस्य चिन्त्यं तव नाथ यक्ष्मले
 न वै शिशूनां गुणदोषयोः पदम् ॥ ४९ ॥
 एमं तु पाशैर्वरुणस्य बद्ध्वा
 निधेहि भीतो न पलायते यथा ।
 बुद्धिश्च पुंसो वयसाऽऽर्यसेवया
 यावद्गुरुर्भागव आगमिष्यति ॥ ५० ॥
 तथेति गुरुपुत्रोक्तमनुज्ञायेदमब्रवीत् ।
 धर्मा ङ्वस्योपदेष्टव्या राज्ञां यो गृहमेधिनाम् ॥ ५१ ॥
 धर्ममर्थं च कामं च नितरां यानुपूर्वशः ।
 प्रह्लादायोयतू राजन् प्रश्रितावनताय च ॥ ५२ ॥
 यथा त्रिवर्गं गुरुभिरात्मने उपशिक्षितम् ।
 न साधु मेने तच्छिक्षां द्रुद्धाराभोपवर्णिताम् ॥ ५३ ॥
 यदाऽऽचार्यः परावृत्तो गृहमेधीयकर्मसु ।
 वयस्यैर्बालकैस्तत्र सोपदूतः कृतक्षणैः ॥ ५४ ॥
 अथ तान् श्लक्ष्णया वाया प्रत्याडूय मडाभुधः ।
 उवाच विद्वांस्तन्निष्ठां कृपया प्रहसन्निव ॥ ५५ ॥
 ते तु तद्गौरवात्सर्वे त्यक्तकीडापरिच्छदाः ।
 बाला न दूषितधियो द्रुद्धाराभेरितेहितैः ॥ ५६ ॥
 पर्युपासत राजेन्द्र तन्म्यस्तत्कृदयेक्षणैः ।
 तानाह करुणो मैत्रो मडाभागवतोऽसुरः ॥ ५७ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
सप्तमस्कन्धे प्रह्लादयशिते पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ षष्ठोऽध्यायः - ६ ॥

प्रह्लाद उवाच

कौमार आचरेत्प्राज्ञो धर्मान् भागवतानिह ।

दुर्लभं मानुषं जन्म तदप्यध्रुवमर्थदम् ॥ १ ॥

यथा हि पुरुषस्येह विष्णोः पादोपसर्पाणाम् ।

यदेष सर्वभूतानां प्रिय आत्मेश्वरः सुहृत् ॥ २ ॥

सुभ्रमैन्द्रियकं दैत्या देहयोगेन देहिनाम् ।

सर्वत्र लभ्यते दैवाद्यथा दुःखमयत्नतः ॥ ३ ॥

तत्प्रयासो न कर्तव्यो यत आयुर्व्ययः परम् ।

न तथा विन्दते क्षेमं मुकुन्दयरण्यम्भुजम् ॥ ४ ॥

ततो यतेत कुशलः क्षेमाय भयमाश्रितः ।

शरीरं पौरुषं यावन्न विपद्येत पुष्कलम् ॥ ५ ॥

पुंसो वर्षशतं ऽय्यायुस्तदर्थं याजितात्मनः ।

निष्कलं यदसौ रात्र्यां शेतेऽन्धं प्रापितस्तमः ॥ ६ ॥

मुग्धस्य बाल्ये कौमारे कीडतो याति विंशतिः ।

जरया अस्तदेहस्य यात्यकल्पस्य विंशतिः ॥ ७ ॥

दुरापूरेण कामेन मोहेन च बलीयसा ।

शेषं गृहेषु सक्तस्य प्रमत्तस्यापयाति हि ॥ ८ ॥

को गृहेषु पुमान् सक्तामात्मानमजितेन्द्रियः ।

स्नेहपाशैर्दृढैर्बद्धमुत्सलेत विमोचितुम् ॥ ९ ॥

को न्वर्थतृष्णां विसृजेत्प्राणेष्वोऽपि य इप्सितः ।

यं कीर्णात्यसुम्भिः प्रेषैस्तस्करः सेवको वशिक् ॥ १० ॥

कथं प्रियाया अनुकम्पितायाः
सङ्गं रडस्यं रुचिरांश्च मन्त्रान् ।
सुदृत्सु तत्स्नेहसितः शिशूनां
कलाक्षराणामनुरक्तचित्तः ॥ ११ ॥

पुत्रान् स्मरंस्ता दृढितूर्ध्वय्या
भ्रातृन् स्वसृवा पितरौ च दीनौ ।
गृहान् मनोऽङ्गोरुपरिच्छदांश्च
वृत्तीश्च कुल्याः पशुभृत्यवर्गान् ॥ १२ ॥

त्यजेत कोशस्कृष्टिवेडमानः
कर्माणि लोभादवितृप्तकामः ।
औपस्थ्यजैर्द्वयं बहु मन्यमानः
कथं विरज्येत दूरन्तमोहः ॥ १३ ॥

कुटुम्बपोषाय विचिन्निजायु-
र्न बुध्यतेऽर्थं विहतं प्रमत्तः ।
सर्वत्र तापत्रयदुःप्पितात्मा
निर्विद्यते न स्वकुटुम्बरामः ॥ १४ ॥

वित्तेषु नित्याभिनिविष्टयेता
विद्वांश्च दोषं परवित्तलर्तुः ।
प्रेत्येह याथायजितेन्द्रियस्त-
दशान्तकामो हरते कुटुम्बी ॥ १५ ॥

विद्वानपीत्थं दनुजाः कुटुम्बं
पुष्पान् स्वलोकाय न कल्पते वै ।
यः स्वीयपारश्वविभिन्नभाव-
स्तमः प्रपद्येत यथा विमूढः ॥ १६ ॥

यतो न कश्चित्कव य कुत्रचिद्धा
दीनः स्वमात्मानमलं समर्थः ।
विमोचितुं कामदृशां विदार-
कीडामृगो यन्निगडो विसर्गः ॥ १७ ॥

ततो विदूरात्परिहृत्य दैत्या

द्वैत्येषु सङ्गं विषयात्मकेषु ।

उपेत नारायणमादिदेवं

स मुक्तसङ्गैरिषितोऽपवर्गः ॥ १८ ॥

न ह्यभ्युतं प्रीणयतो ब्रह्मायासोऽसुरात्मजाः ।

आत्मत्वात्सर्वभूतानां सिद्धत्वादिल सर्वतः ॥ १९ ॥

परावरेषु भूतेषु ब्रह्मान्तस्थावरादिषु ।

भौतिकेषु विकारेषु भूतेष्वथ मलत्सु च ॥ २० ॥

गुणेषु गुणसाम्ये च गुणव्यतिकरे तथा ।

अेक अेव परो ह्यात्मा भगवानीश्वरोऽव्ययः ॥ २१ ॥

प्रत्यगात्मस्वरूपेण दृश्यरूपेण च स्वयम् ।

व्याप्यव्यापकनिर्देश्यो ह्यनिर्देश्योऽविकल्पितः ॥ २२ ॥

केवलानुभवानन्दस्वरूपः परमेश्वरः ।

माययान्तर्हितैश्वर्यं ष्यते गुणसर्गया ॥ २३ ॥

तस्मात्सर्वेषु भूतेषु दयां कुरुत सौलृष्टम् ।

आसुरं भावमुन्मुष्य यथा तुष्यत्यधोक्षजः ॥ २४ ॥

तुष्टे च तत्र किमलभ्यमनन्त आद्ये

किं तैर्गुणव्यतिकरादिल ये स्वसिद्धाः ।

धर्मार्थयः किमगुणेन च काङ्क्षितेन

सारञ्जुषां यरणयोरुपगायतां नः ॥ २५ ॥

धर्मार्थकामं षति योऽभिहितस्त्रिवर्गं

षक्षा त्रयी नयदमौ विविधा च वार्ता ।

मन्ये तदेतदपिलं निगमस्य सत्यं

स्वात्मार्षां स्वसुलृष्टः परमस्य पुंसः ॥ २६ ॥

ज्ञानं तदेतदमलं दुरवापमालं

नारायणो नरसम्पः किल नारदाय ।

अेकान्तिनां भगवतस्तदकिञ्चनानां

पादारविन्दरजसाऽऽप्लुतदेहिनां स्यात् ॥ २७ ॥

श्रुतमेतन्मया पूर्वं ज्ञानं विज्ञानसंयुतम् ।

धर्मं भागवतं शुद्धं नारदादेवदर्शनात् ॥ २८ ॥

द्वैत्यपुत्रा उवाचः

प्रह्लाद त्वं वयं यापि नर्तेन्यं विद्महे गुरुम् ।

अेताभ्यां गुरुपुत्राभ्यां बालानामपि डीश्वरौ ॥ २९ ॥

बालस्यान्तःपुरस्थस्य मडत्सङ्गो दुरन्वयः ।

छिन्धि नः संशयं सौम्य स्याद्येद्विश्रम्भकारणम् ॥ ३० ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां

संछितायां सप्तमस्कन्धे प्रह्लादचरिते षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ सप्तमोऽध्यायः - ७ ॥

नारद उवाच

अेवं द्वैत्यसुतैः पृष्टो मडाभागवतोऽसुरः ।

उवाच स्मयमानस्तान् स्मरन् मदनुभाषितम् ॥ १ ॥

प्रह्लाद उवाच

पितरि प्रस्थितेऽस्माकं तपसे मन्दरायलम् ।

युद्धोद्यमं परं यकुर्विबुधा दानवान् प्रति ॥ २ ॥

पिपीलिकैरुडिरिव दिष्ट्या लोकोपतापनः ।

पापेन पापोऽभक्षीति वादिनो वासवाद्यः ॥ ३ ॥

तेषामतिबलोद्योगं निशम्यासुरयूथपाः ।

वध्यमानाः सुरैर्भाता द्रुवुः सर्वतो दिशम् ॥ ४ ॥

कलत्रपुत्रमित्राभान् गृहान् पशुपरिच्छदान् ।

नावेक्ष्यमाणस्तस्वरिताः सर्वे प्राणपरीप्सवः ॥ ५ ॥

व्यलुम्भन् राजशिविरममरा जयकाङ्क्षिणः ।

धन्द्रस्तु राजमखिर्षी मातरं मम यात्रडीत् ॥ ६ ॥

नीयमानां भयोद्विगां रुदतीं कुररीमिव ।

यद्दृश्ययाऽऽगतस्तत्र देवर्षिर्दृष्टो पथि ॥ ७ ॥

प्राड मैनां सुरपते नेतुमर्हस्यनागसम् ।

मुञ्च्य मुञ्च्य मडाभाग सती परपरिग्रहम् ॥ ८ ॥

धन्व उवाच

आस्तेऽस्या जठरे वीर्यमविषल्यं सुरद्विषः ।

आस्यतां यावत्प्रसवं मोक्षयेऽर्थपट्वीं गतः ॥ ९ ॥

नारद उवाच

अयं निष्किल्बिषः साक्षान्मडाभागवतो मडान् ।

त्वया न प्राप्स्यते संस्थामनन्तानुचरो बली ॥ १० ॥

धृत्युक्तस्तां विडायेन्द्रो देवर्षेर्मानयन् वयः ।

अनन्तप्रियभक्त्यैनां परिक्रम्य द्विवं यथौ ॥ ११ ॥

ततो नो मातरमृषिः समानीय निजश्रमम् ।

आश्रास्येऽलोच्यतां वत्से यावत्ते भर्तुरागमः ॥ १२ ॥

तथेत्यवात्सीद्वर्षेरन्ति साध्यकुतोभया ।

यावद्वैत्यपतिर्घोरात्तपसो न न्यवर्तत ॥ १३ ॥

ऋषिं पर्यथरत्तत्र भक्त्या परमया सती ।

अन्तर्वर्ती स्वगर्भस्य क्षेमायेच्छाप्रसूतये ॥ १४ ॥

ऋषिः कारुणिकस्तस्याः प्रादाद्बुभयमीश्वरः ।

धर्मस्य तत्त्वं ज्ञानं च मामप्युद्दिश्य निर्मलम् ॥ १५ ॥

तत्तु कालस्य दीर्घत्वात्स्त्रीत्वान्मातुस्तिरोदधे ।

ऋषिणानुगृहीतं मां नाधुनाप्यजडात्स्मृतिः ॥ १६ ॥

भवतामपि भूयान्मे यदि श्रद्धते वयः ।

वैशारदी धीः श्रद्धातः स्त्रीबालानां च मे यथा ॥ १७ ॥

जन्माद्याः षडिमे भावा दृष्टा देवस्य नात्मनः ।

कृलानामिव वृक्षस्य कालेनेश्वरमूर्तिना ॥ १८ ॥

आत्मा नित्योऽव्ययः शुद्ध अेकः क्षेत्रज्ञ आश्रयः ।

अविड्भियः स्वदृग् छेतुर्व्यापिकोऽसङ्ग्यनावृतः ॥ १९ ॥

अेतैर्द्वादशभिर्विद्वानात्मनो लक्षाणैः परैः ।

अहं भमेत्यसद्भावं देहाद्यै मोहजं त्यजेत् ॥ २० ॥

स्वर्णं यथा ग्रावसु उभकारः

क्षेत्रेषु योगैस्तदभिज्ञा आप्नुयात् ।

क्षेत्रेषु देहेषु तथात्मयोगै-

रध्यात्मविद्ब्रह्मगतिं लभेत ॥ २१ ॥

अष्टौ प्रकृतयः प्रोक्तास्त्रय एव हि तद्गुणाः ।

विकाराः षोडशाचार्यैः पुमानेकः समन्वयात् ॥ २२ ॥

देहस्तु सर्वसङ्घातो जगत्तस्थुरिति द्विधा ।

अत्रैव मृग्यः पुरुषो नेति नेतीत्यतत्त्वजन् ॥ २३ ॥

अन्वयव्यतिरेकेण विवेकेनोशतात्मना ।

सर्गस्थानसमाम्नायैर्विमृशद्भिरसत्वरैः ॥ २४ ॥

बुद्धेर्जागरणं स्वप्नः सुषुप्तिरिति वृत्तयः ।

ता येनैवानुभूयन्ते सोऽध्यक्षः पुरुषः परः ॥ २५ ॥

ओमिस्त्रिवर्णैः पर्यस्तैर्बुद्धिभेदैः छियोद्भवैः ।

स्वरूपमात्मनो बुध्येद्भ्रमैर्वायुमिवान्वयात् ॥ २६ ॥

अेतद्द्वारो हि संसारो गुणकर्मनिबन्धनः ।

अज्ञानमूलोऽपार्थोऽपि पुंसः स्वप्न एवेष्यते ॥ २७ ॥

तस्माद्भवद्भिः कर्तव्यं कर्मणां त्रिगुणात्मनाम् ।

बीजनिर्दरं योगः प्रवाहोपरमो धियः ॥ २८ ॥

तत्रोपायसहस्राणामयं भगवतोदितः ।

यदीश्वरे भगवति यथा यैरञ्जसा रतिः ॥ २९ ॥

गुरुशुश्रूषया भक्त्या सर्वलब्धार्पणेन च ।

सङ्गेन साधुभक्तानामीश्वराराधनेन च ॥ ३० ॥

श्रद्धया तत्कथायां च कीर्तनैर्गुणकर्मणाम् ।

तत्पादाभ्यङ्गान्नात्तल्लिङ्गैर्क्षार्द्धाणादिभिः ॥ ३१ ॥

हरिः सर्वेषु भूतेषु भगवानास्त एश्वरः ।

एति भूतानि मनसा कामैस्तैः साधु मानयेत् ॥ ३२ ॥

अयं निर्जितषड्गुणैः छियते भक्तिरीश्वरे ।

वासुदेवे भगवति यथा संलभते रतिम् ॥ ३३ ॥

निशम्य कर्माणि गुणानतुल्यान्
वीर्याणि लीलातनुभिः कृतानि ।
यदातिष्ठर्षोत्पुलकाश्रुगद्गदं
प्रोक्तं उद्गायति रीति नृत्यति ॥ ३४ ॥

यदा ग्रहग्रस्त एव क्वचिद्भ्रस-
त्याकन्दते ध्यायति वन्दते जनम् ।
मुहुः श्वसन् वक्ति उरे जगत्पते
नारायणेत्यात्ममतिर्गतत्रपः ॥ ३५ ॥

तदा पुमान् मुक्तसमस्तबन्धन-
स्तद्भावभावानुकृताशयाकृतिः ।
निर्दग्धबीजानुशयो महीयसा
भक्तिप्रयोगेण समेत्यधोक्षजम् ॥ ३६ ॥

अधोक्षजालम्भमिडाशुभात्मनः
शरीरिणः संसृतिचक्रशातनम् ।
तद्ब्रह्मनिर्वाणसुभं विदुर्बुधा-
स्ततो भजध्वं लृट्ये लृटीश्वरम् ॥ ३७ ॥

कोऽतिप्रयासोऽसुरबालका उरे-
रुपासने स्वे लृटि छिद्रवत्सतः ।
स्वस्थात्मनः सप्युरशेषदेहिनां
सामान्यतः किं विषयोपपादनैः ॥ ३८ ॥

रायः कलत्रं पशवः सुताद्यथो
गृहा मही कुञ्जरकोशभूतयः ।
सर्वेऽर्थकामाः क्षणाम्भुगुरायुषः
कुर्वन्ति मर्त्यस्य क्रियत्प्रियं यलाः ॥ ३९ ॥

अेवं छि लोकाः कृतुभिः कृता अभी
क्षयिष्णवः सातिशया न निर्मलाः ।
तस्माद्दृष्टश्रुतदूषणं परं
भक्त्यैक्येशं भजतात्मवध्यये ॥ ४० ॥

यदध्यर्थ्येऽहं कर्माणि विद्मन्मान्यसङ्घ्नरः ।
 करोत्यतो विपर्यासमभोधं विन्दते कृत्वम् ॥ ४१ ॥
 सुभाय दुःखमोक्षाय सङ्गुल्य षड् कर्मिणः ।
 सदाऽऽप्रोतीडया दुःखमनीलायाः सुभावृतः ॥ ४२ ॥
 कामान् कामयते काम्यैर्यदर्थमिह पुरुषः ।
 स वै देवस्तु पारक्यो भङ्गुरो यात्युपैति य ॥ ४३ ॥
 किमु व्यवलितापत्यदारागारधनादयः ।
 राज्ञ्यं कोशगजामात्यभृत्यामा ममतास्यदाः ॥ ४४ ॥
 किमेतैरात्मनस्तुच्छैः सड् देहेन नश्वरैः ।
 अनर्थैर्यसङ्गाशैर्नित्यानन्दमलोदधेः ॥ ४५ ॥
 निरुप्यतामिह स्वार्थः कियान् देवभृतोऽसुराः ।
 निषेकादिष्ववस्थासु क्लिश्यमानस्य कर्मभिः ॥ ४६ ॥
 कर्माण्यारभते देही देहेनात्मानुवर्तिना ।
 कर्मभिस्तनुते देवमुभयं त्वविवेकतः ॥ ४७ ॥
 तस्मादर्थान् कामान् धर्मान् यदपाश्रयाः ।
 भजतानीडयाऽऽत्मानमनीलं हरिमीश्वरम् ॥ ४८ ॥
 सर्वेषामपि भूतानां हरिरात्मेश्वरः प्रियः ।
 भूतैर्महद्भिः स्वकृतैः कृतानां श्रुवसंज्ञितः ॥ ४९ ॥
 देवोऽसुरो मनुष्यो वा यक्षो गन्धर्व श्रेव य ।
 भजन् मुकुन्दचरणं स्वस्तिमान् स्याद्यथा वयम् ॥ ५० ॥
 नालं द्विजत्वं देवत्वमृषित्वं वासुरात्मजाः ।
 प्रीणनाय मुकुन्दस्य न वृत्तं न भङ्गुता ॥ ५१ ॥
 न दानं न तपो नेज्या न शौचं न व्रतानि य ।
 प्रीयतेऽमलया भक्त्या हरिरन्यद्विऽम्भनम् ॥ ५२ ॥
 ततो हरौ भगवति भक्तिं कुरुत दानवाः ।
 आत्मौपम्येन सर्वत्र सर्वभूतात्मनीश्वरे ॥ ५३ ॥
 दैतेया यक्षरक्षांसि स्त्रियः शूद्रा व्रजौकसः ।
 भगा भृगाः पापश्रुवाः सन्ति ल्यथ्युततां गताः ॥ ५४ ॥

अेतावानेव लोकेऽस्मिन् पुंसः स्वार्थः परः स्मृतः ।
अेकान्तभक्तिर्गोविन्दे यत्सर्वत्र तदीक्षणम् ॥ ५५ ॥

एतं श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां सप्तमस्कन्धे
प्रह्लादानुचरिते दैत्यपुत्रानुशासनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अष्टमोऽध्यायः - ८ ॥

नारद उवाच

अथ दैत्यसुताः सर्वे श्रुत्वा तदनुवर्णितम् ।
जगृहुर्निरवधत्वात्रैव गुर्वनुशिक्षितम् ॥ १ ॥

अथाचार्यसुतस्तेषां बुद्धिमेकान्तसंस्थिताम् ।
आलक्ष्य भीतस्त्वरितो राज्ञ आवेद्यद्यथा ॥ २ ॥

श्रुत्वा तदप्रियं दैत्यो दुःसहं तनयानयम् ।
कोपावेशयलद्गात्रः पुत्रं हन्तुं मनो दधे ॥ ३ ॥

क्षिप्वा परुषया वाया प्रह्लादमतर्दुर्लभम् ।
आलेक्षमाणः पापेन तिरश्चीनेन यक्षुषा ॥ ४ ॥

प्रश्नयावनतं दान्तं बद्धाञ्जलिमवस्थितम् ।
सर्पः पदाहत एव श्वसन् प्रकृतिदारुणः ॥ ५ ॥

डे दूर्विनीत मन्दात्मन् कुलभेदकराधम ।
स्तब्धं मञ्छासनोद्धृतं नेष्ये त्वाद्य यमक्षयम् ॥ ६ ॥

कुङ्कुस्थ यस्य कम्पन्ते त्रयो लोकाः सलेश्वराः ।
तस्य मेऽभीतवन्मूढ शासनं किं बलोऽत्यगाः ॥ ७ ॥

प्रह्लाद उवाच

न डेवलं मे भवतश्च राजन्
स वै बलं बलिनां यापरेषाम् ।

परेऽवरेऽमी स्थिरजङ्गमा ये
 ब्रह्माद्यो येन वशं प्राणीताः ॥ ८ ॥

स ईश्वरः काल उरुक्रमोऽसा-
 वोजःसङ्घःसत्त्वबलेन्द्रियात्मा ।
 स अेव विश्वं परमः स्वशक्तिभिः
 सृजत्यवत्यत्ति गुणत्रयेशः ॥ ९ ॥

जड्यासुरं भावमिमं त्वमात्मनः
 समं मनो धत्स्व न सन्ति विद्विषः ।
 ऋतेऽजितादात्मन उत्पथस्थिता-
 तद्भि ज्यनन्तस्य मङ्गलमर्द्धणाम् ॥ १० ॥

दस्युन् पुरा षण् न विजित्य लुम्पतो
 मन्यन्त अेके स्वजिता दृशो दृश ।
 जितात्मनो ज्ञस्य समस्य देहिनां
 साधोः स्वमोडप्रभवाः कुतः परे ॥ ११ ॥

छिरण्यकशिपुरुवाय
 व्यक्तं त्वं मर्तुङ्गामोऽसि योऽतिमात्रं विकथसे ।
 मुमूर्षूणां छि मन्दात्मन् ननु स्युर्विष्ववा गिरः ॥ १२ ॥
 यस्त्वया मन्दाभाग्योक्तो मदन्यो जगदीश्वरः ।
 क्वासौ यदि स सर्वत्र कस्मात्स्तम्भे न दृश्यते ॥ १३ ॥

सोऽलं विकथमानस्य शिरः कायाद्दुरामि ते ।
 गोपायेत उरिस्त्वाद्य यस्ते शरणमीप्सितम् ॥ १४ ॥

अेवं दुरुक्तैर्मुहुर्दृयन् रुषा
 सुतं मडाभागवतं मडासुरः ।
 भङ्गं प्रगृह्योत्पतितो वरासना-
 त्स्तम्भं तताऽतिबलः स्वमुष्टिना ॥ १५ ॥

तदैव तस्मिन्निनदोऽतिभीषणो
 बभूव येनाऽऽकटाडमस्फुटत् ।
 यं वै स्वधिष्योपगतं त्वज्जदयः
 श्रुत्वा स्वधामात्यभङ्ग मेनिरे ॥ १६ ॥

स विक्रमन् पुत्रवधेषुसुरोजसा
निशम्य निर्द्धातमपूर्वमद्भुतम् ।
अन्तःसभायां न ददर्श तत्पदं
वितत्रसुर्येन सुरारिथूथपाः ॥ १७ ॥

सत्यं विधातुं निजभृत्यभाषितं
व्याप्तिं य भूतेष्वपिलेषु यात्मनः ।
अदृश्यतात्यद्भुतद्रुपमुद्भुतं
स्तम्भे सभायां न मृगं न मानुषम् ॥ १८ ॥

स सत्त्वमेनं परितोऽपि पश्यन्
स्तम्भस्य मध्यादनु निर्जिहानम् ।
नायं मृगो नापि नरो विशित्र-
मखो किमेतन्नृमृगेन्द्ररुपम् ॥ १९ ॥

भीमांसमानस्य समुत्थितोऽग्रतो
नृसिंहरुपस्तदलं भयानकम् ।
प्रतमयामीकर्याऽऽलौक्यं
स्फुरत्सटाकेसरजृम्भिताननम् ॥ २० ॥

करालदंष्ट्रं करवालचञ्चल-
क्षुरान्तजिह्वं भ्रुकुटीमुज्ज्वलायाम् ।
स्तब्धोर्ध्वकर्णं गिरिकन्दराद्भुत-
व्यात्तास्यनासं अनुभेदभीषणाम् ॥ २१ ॥

दिविस्पृशत्कायमदीर्घपीवर-
ग्रीवोरुवक्षःस्थलमल्पमध्यमम् ।
यन्द्रांशुगौरैश्छुरितं तनूरुडै-
र्विष्वग्भुजानीकशतं नप्पायुधम् ॥ २२ ॥

दुरासदं सर्वनिजैतरायुध-
प्रवेकविद्रावितद्वैत्यदानवम् ।
प्रायेण मेऽयं उरिणोरुमायिना
वधः स्मृतोऽनेन समुद्यतेन किम् ॥ २३ ॥

अथेवं भ्रुवंस्त्वभ्यपतद्गदायुधो
नदन् नृसिंहं प्रति दैत्यकुञ्जरः ।

अलक्षितोऽग्रौ पतितः पतद्गमो
यथा नृसिंहौजसि सोऽसुरस्तदा ॥ २४ ॥

न तद्विचित्रं भलु सत्त्वधामनि
स्वतेजसा यो नु पुरापिभक्तमः ।
ततोऽभिपधाभ्युनन्मडासुरो
रुषा नृसिंहं गद्योरुवेगया ॥ २५ ॥

तं विक्रमन्तं सगदं गदाधरो
महोरगं ताक्ष्यसुतो यथाग्रहीत् ।
स तस्य उस्तोत्कलितस्तदासुरो
विक्रीडतो यद्गदडिर्गुरुत्मतः ॥ २६ ॥

असाध्वमन्यन्त लुतौकसोऽमरा
धनश्छदा भारत सर्वधिष्यपाः ।
तं मन्यमानो निजवीर्यशङ्कितं
यद्गस्तमुक्तो नृहरि मडासुरः ।
पुनस्तमासज्जत भद्गयर्मणी
प्रगृह्य वेगेन जितश्रमो मृधे ॥ २७ ॥

तं श्येनवेगं शतयन्द्रवर्त्मनि-
श्चरन्तमच्छिद्रमुपर्यधो हरिः ।
कृत्वाट्टुडासं भरमुत्स्वनोल्भाणं
निमीलिताक्षं जगृहे मडाजवः ॥ २८ ॥

विष्वक्स्फुरन्तं अडाशातुरं हरि-
र्यालो यथाऽऽपुं कुविशाक्षतत्वयम् ।
द्वार्यूर आपात्य ददार लीलया
नभैर्यथाहिं गरुडो मडाविषम् ॥ २९ ॥

संरम्भदृष्टेक्षकराललोचनो
व्यात्ताननान्तं विलिडन् स्वजिह्वया ।
असृगलवाक्तारुणकेसराननो
यथान्रमाली द्विपडत्यया हरिः ॥ ३० ॥

नभाङ्कुरोत्पाटितलृत्सरोरुं
विसृज्य तस्थानुचरानुदायुधान् ।

अहन् समन्तान्प्रशस्त्रपाषिर्लि-
र्दोर्दण्डयूथोऽनुपथान् सडस्रशः ॥ ३१ ॥

सटावधूता जलदाः परापतन्
गडाश्च तदृष्टिविमुष्टरोचिषः ।
अम्भोधयः श्वासडता वियुक्षुभु-
र्निर्द्धादभीता दिगिभा वियुक्षुः ॥ ३२ ॥

धौस्तत्सटोत्क्षिप्तविमानसङ्कुला
प्रोत्सर्पत क्षमा य पद्याभिपीडिता ।
शैलाः समुत्पेतुरमुष्य रंडसा
तत्तेजसा षं ककुभो न रेजिरे ॥ ३३ ॥

ततः सभायामुपविष्टमुत्तमे
नृपासने सम्भृततेजसं विभुम् ।
अलक्षितद्वैरथमत्यमर्षणं
प्रयाण्डवङ्गं न भभाज कश्चन ॥ ३४ ॥

निशाम्य लोकत्रयमस्तकज्वरं
तमादित्यैत्यं हरिणा हतं मृधे ।
प्रडर्षवेगोत्कलितानना मुहुः
प्रसूनवर्षैर्वृषुः सुरस्त्रियः ॥ ३५ ॥

तदा विमानावलिभिर्नभस्तलं
दिदृक्षतां सङ्कुलमास नाडिनाम् ।
सुरानका दुन्दुभयोऽथ जग्निरे
गन्धर्वमुष्या ननृतुर्जगुः स्त्रियः ॥ ३६ ॥

तत्रोपप्रजय विबुधा ब्रह्मेन्द्रगिरिशाययः ।
ऋषयः पितरः सिद्धा विद्याधरमहोरगाः ॥ ३७ ॥

मनवः प्रजानां पतयो गन्धर्वाप्सरयारणाः ।
यक्षाः डिम्पुरुषास्तात वेतालाः सिद्धकिन्नराः ॥ ३८ ॥

ते विष्णुपार्षदाः सर्वे सुनन्दकुमुदाययः ।
मूर्ध्नि भद्राञ्जलिपुटा आसीनं तीप्रतेजसम् ।
ईडिरे नरशार्दूलं नातिदूरयराः पृथक् ॥ ३९ ॥

ब्रह्मोवाच

नतोऽस्म्यनन्ताय दुरन्तशक्तये
विचित्रवीर्याय पवित्रकर्मणे ।
विश्वस्य सर्गस्थितिसंयमान् गुणैः
स्वलीलया सन्धतेऽव्ययात्मने ॥ ४० ॥

श्रीरुद्र उवाच

कोपकालो युगान्तस्ते उत्तोऽयमसुरोऽल्पकः ।
तत्सुतं पाण्ड्युपसृतं भक्तं ते भक्तवत्सल ॥ ४१ ॥

धन्द्र उवाच

प्रत्यानीताः परम भवता त्रायता नः स्वभागा
द्वैत्याकान्तं लुट्यकमलं त्वद्गुलं प्रत्यबोधि ।
कालग्रस्तं क्रियद्विदमढो नाथ शुश्रूषतां ते
मुक्तिस्तेषां न हि बहुमता नारसिंहापरैः किम् ॥ ४२ ॥

ऋषय उच्युः

त्वं नस्तपः परममात्थ यदात्मतेजो
येनेदमादिपुरुषात्मगतं ससर्ज ।
तद्विप्रलुप्तममुनाथ शरण्यपाल
रक्षागृहीतवपुषा पुनरन्वमंस्थाः ॥ ४३ ॥

पितर उच्युः

श्राद्धानि नोऽधिबुभुजे प्रसभं तनूजै-
र्दत्तानि तीर्थसमयेऽप्यपिभत्तिलाभ्यु ।
तस्योदराभ्रविदीर्णवपाद्य आर्ष-
त्तस्मै नमो नृदरयेऽभिलघर्मगोत्रे ॥ ४४ ॥

सिद्धा उच्युः

यो नो गतिं योगसिद्धामसाधु-
रुद्धार्षीद्योगतपोभलेन ।
नानादर्पं तं नम्रैर्निर्ददार
तस्मै तुभ्यं प्रज्ञाताः स्मो नृसिंह ॥ ४५ ॥

विधाधरा उच्युः

विधां पृथग्धारणयानुराद्धां

न्यषेधदृष्टो बलवीर्यदृढः ।
 स येन सङ्घ्ये पशुवद्धतस्तं
 मायानृसिंहं प्राणताः स्म नित्यम् ॥ ४६ ॥

नागा उच्युः
 येन पापेन रत्नानि स्त्रीरत्नानि लुप्तानि नः ।
 तद्भक्षःपाटनेनासां दत्तानन् नमोऽस्तु ते ॥ ४७ ॥

मनव उच्युः
 मनवो वयं तव निदेशकारिणो
 दितिजेन देव परिभूतसेतवः ।
 भवता भलः स उपसंलुतः प्रभो
 करवाम ते किमनुशाधि किङ्करान् ॥ ४८ ॥

प्रजापतय उच्युः
 प्रजेशा वयं ते परेशाभिसृष्टा
 न येन प्रजा वै सृजामो निषिद्धाः ।
 स अेष त्वया भिन्नवक्षा नु शेते
 जगन्मङ्गलं सत्त्वमूर्तेऽवतारः ॥ ४९ ॥

गन्धर्वा उच्युः
 वयं विभो ते नटनाट्यगायका
 येनात्मसाद्दीर्यबलौजसा कृताः ।
 स अेष नीतो भवता दशाभिमां
 किमुत्पथस्थः कुशलाय कल्पते ॥ ५० ॥

यारणा उच्युः
 उरे तवाङ्घ्रिपङ्कुजं भवापवर्गमाश्रिताः ।
 यदेष साधुदृच्छयस्त्वयासुरः समापितः ॥ ५१ ॥

यक्षा उच्युः
 वयमनुचरमुष्याः कर्मभिस्ते मनोङ्गै-
 स्त षड् दितिःसुतेन प्रापिता वाडकत्वम् ।
 स तु जनपरितापं तद्धृतं जानता ते
 नरदर उपनीतः पञ्चतां पञ्चविंश ॥ ५२ ॥

किम्पुरुषा उच्युः

वयं किम्पुरुषास्त्वं तु मडापुरुष षष्ठ्यरः ।
अयं कुपुरुषो नष्टो धिक्कृतः साधुभिर्यदा ॥ ५३ ॥

वैतालिका आयुः
सभासु सत्रेषु तवामलं यशो
गीत्वा सपर्या मलतीं लभामहे ।
यस्तां व्यनैषीद्भृशमेघ दुर्जनो
दिष्ट्या उत्तस्ते भगवन् यथाऽऽमयः ॥ ५४ ॥

किन्नरा आयुः
वयमीश किन्नरगणास्तवानुगा
दितिजेन विष्टिममुनानुकारिताः ।
भवता उरे स वृञ्जिनोऽवसादितो
नरसिंह नाथ विभवाय नो भव ॥ ५५ ॥

विष्णुपार्षदा आयुः
अथैतद्धरिनररुपमद्भुतं ते
दृष्टं नः शरणाद सर्वलोकशर्म ।
सोऽयं ते विधिकर षष्टा विप्रशाम-
स्तस्येदं निधनमनुग्रहाय विद्मः ॥ ५६ ॥

एतौ श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संहितायां सप्तमस्कन्धे
प्रह्लादानुशरिते दैत्यराजवधे नरसिंहस्तवो नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ नवमोऽध्यायः - ९ ॥

नारद उवाच
अवे सुरादयः सर्वे ब्रह्मरुद्रपुरःसराः ।
नोपैतुमशकन् मन्युसंरम्भं सुदुरासदम् ॥ १ ॥
साक्षाच्छ्रीः प्रेषिता देवैर्दृष्ट्वा तन्मददद्भुतम् ।
अदृष्टाश्रुतपूर्वत्वात्सा नोपेयाय शङ्किता ॥ २ ॥

प्रह्लादं प्रेषयामास ब्रह्मावस्थितमन्तिके ।
तात प्रशमयोपेहि स्वपित्रे कुपितं प्रभुम् ॥ ३ ॥

तथेति शनकै राजन् मलाभागतोऽर्भकः ।
उपेत्य भुवि कायेन ननाम विधृताञ्जलिः ॥ ४ ॥

स्वपादमूले पतितं तमर्भकं
विलोक्य देवः कृपया पशिप्लुतः ।
उत्थाप्य तश्छीर्ष्यर्धधात्काराभ्युजं
कालाडिवित्रस्तधियां कृताभयम् ॥ ५ ॥

स तत्करस्पर्शधृताभिलाशुभः
सपद्यभिव्यक्तपरात्मदर्शनः ।
तत्पादपद्मं हृदि निर्वृतो दधौ
दृष्यत्तनुः क्लिन्नहृदश्रुलोचनः ॥ ६ ॥

अस्तौषीद्भ्रिमिकाग्रमनसा सुसमाहितः ।
प्रेमगद्गदया वाया तत्र्यस्तहृदयेक्षारः ॥ ७ ॥

प्रह्लाद उवाच
ब्रह्मादयः सुरगणा मुनयोऽथ सिद्धाः
सत्त्वैकतानमतथो वयसां प्रवालैः ।
नाराधितुं पुरुगुणैरधुनापि पिप्रुः
किं तोष्टुमर्हति स मे हरिरुग्रजातेः ॥ ८ ॥

मन्ये धनाभिजनरूपतपःश्रुतौजः
तेजःप्रभावबलपौरुषबुद्धियोगाः ।
नाराधनाय हि भवन्ति परस्य पुंसो
भक्त्या तुतोष भगवान् गजयूथपाय ॥ ९ ॥

विप्राद्विषद्गुणयुतादरविन्दनाभ-
पादारविन्दविमुखाश्चवपयं वरिष्ठम् ।
मन्ये तदर्पितमनोवयनेहितार्थ-
प्राप्तं पुनाति स कुलं न तु भूरिमानः ॥ १० ॥

नैवात्मनः प्रभुरयं निजलाभपूर्णा

मानं जनादविदुषः करुणो वृणीते ।
यद्यज्जनो भगवते विदधीत मानं
तस्यात्मने प्रतिभुषस्य यथा भुषश्रीः ॥ ११ ॥

तस्मादहं विगतविडलव ईश्वरस्य
सर्वात्मना भुङ्खि गृणामि यथा मनीषम् ।
नीयोऽजया गुणविसर्गमनुप्रविष्टः
पूयते येन हि पुमाननुवर्णितेन ॥ १२ ॥

सर्वे ऽयमी विधिकरास्तव सत्त्वधाम्नो
ब्रह्मादयो वयमिवेश न योद्धिजन्तः ।
क्षेमाय भूतय उतात्मसुभाय चास्य
विडीडितं भगवतो रुचिरावतारैः ॥ १३ ॥

तद्यश्च मन्युमसुरश्च उतस्त्वयाद्यं
मोदते साधुरपि वृश्चिकसर्पडत्या ।
लोकाश्च निर्वृतिमिताः प्रतियन्ति सर्वे
उपं नृसिंहं विभयाय जनाः स्मरन्ति ॥ १४ ॥

नाहं बिभेम्यजित तेऽतिभयानकास्य-
जिह्वार्कनेत्रभुङ्कुटीरभसोग्रहंष्ट्रात् ।
आन्त्रस्रजःक्षतजकेसरशङ्कुकर्णा-
न्निर्झ्रादभीतद्विगिभादरिभिन्नभागात् ॥ १५ ॥

त्रस्तोऽस्म्यहं कृपाणवत्सल दुःसङ्कोत्र-
संसारयङ्ककटनाद्ग्रसतां प्रणीतः ।
भङ्गः स्वकर्मभिरुशतम तेऽङ्घ्रिमूलं
प्रीतोपवर्गशरणां ह्यसे कदा नु ॥ १६ ॥

यस्मात्प्रियाप्रियवियोगसयोगजन्म-
शोकाग्निना सकलयोनिषु दृष्यमानः ।
दुःभौषधं तदपि दुःभमतद्विद्याहं
भूमन् ब्रह्मामि वद मे तव दास्ययोगम् ॥ १७ ॥

सोऽहं प्रियस्य सुदुष्टः परदेवताया
लीलाकथास्तव नृसिंहं विरिञ्चगीताः ।
अञ्जस्तितर्भ्यनुगृणान् गुणविप्रमुक्तो

દુર્ગાણિ તે પદ્યુગાલયહંસસઙ્ગઃ ॥ ૧૮ ॥

બાલસ્ય નેહ શરણં પિતરૌ નૃસિંહ
નાર્તસ્ય યાગદમુદન્વતિ મજ્જતો નૌઃ ।
તમસ્ય તત્પ્રતિવિધિર્ય ઇહાઞ્જસેષ્ટ-
સ્તાવદ્ધિભો તનુભૃતાં ત્વદુપેક્ષિતાનામ્ ॥ ૧૯ ॥

યસ્મિન્ યતો યર્હિ યેન ચ યસ્ય યસ્મા-
દ્યસ્મૈ યથા યદુત યસ્ત્વપરઃ પરો વા ।
ભાવઃ કરોતિ વિકરોતિ પૃથક્સ્વભાવઃ
સઞ્ચોદિતસ્તદભિલં ભવતઃ સ્વરૂપમ્ ॥ ૨૦ ॥

માયા મનઃ સૃજતિ કર્મમયં બલીયઃ
કાલેન ચોદિતગુણાનુમતેન પુંસઃ ।
છન્દોમયં યદજ્યાર્પિતષોડશારં
સંસારચક્રમજ કોડતિતરેત્વદન્યઃ ॥ ૨૧ ॥

સ ત્વં હિ નિત્યવિજિતાત્મગુણઃ સ્વધામ્ના
કાલો વશીકૃતવિસૃજ્યવિસર્ગશક્તિઃ ।
ચક્રે વિસૃષ્ટમજ્યેશ્વર ષોડશારે
નિષ્પીડ્યમાનમુપકર્ષ વિભો પ્રપન્નમ્ ॥ ૨૨ ॥

દૃષ્ટા મયા દિવિ વિભોડખિલધિષ્ણયપાના-
માયુઃ શ્રિયો વિભવ ઇચ્છતિ યાન્ જનોડયમ્ ।
યેડસ્મત્પિતુઃ કુપિતહાસવિજૃમ્ભિતભૂ-
વિસ્કૂર્જિતેન લુલિતાઃ સ તુ તે નિરસ્તઃ ॥ ૨૩ ॥

તસ્માદમૂસ્તનુભૃતામહમાશિષો જ્ઞ
આયુઃ શ્રિયં વિભવમૈન્દ્રિયમાવિરિઞ્ચ્યાત્ ।
નેચ્છામિ તે વિલુલિતાનુરુવિક્રમેણ
કાલાત્મનોપનય માં નિજભૃત્યપાર્શ્વમ્ ॥ ૨૪ ॥

કુત્રાશિષઃ શ્રુતિસુખા મૃગતૃષ્ણિરૂપાઃ
ક્વેદં કલેવરમશેષરુજાં વિરોહઃ ।
નિર્વિદ્યતે ન તુ જનો યદપીતિ વિદ્વાન્
કામાનલં મધુલવૈઃ શમયન્ દુરાપૈઃ ॥ ૨૫ ॥

क्वाळं रजःप्रभव षश तमोऽधिकेऽस्मिन्
 जातः सुरेतश्कुले क्व तवानुक्त्वा ।
 न ब्रह्मणो न तु भवस्य न वै रमाया
 यन्मेऽर्पितः शिरसि पद्मकरः प्रसादः ॥ २६ ॥

नैषा परावश्मतिर्भवतो ननु स्या-
 ज्जन्तोर्यथाऽऽत्मसुदृष्टो जगतस्तथापि ।
 संसेवया सुरतरोरिव ते प्रसादः
 सेवानुरूपमुद्यो न परावश्त्वम् ॥ २७ ॥

अेवं जन् निपतितं प्रभवान्छिद्रूपे
 कामाभिकाममनु यः प्रपतन् प्रसङ्गात् ।
 कृत्वाऽऽत्मसात्सुरर्षिणा भगवन् गृहीतः
 सोऽहं कथं नु विसृजे तव भृत्यसेवाम् ॥ २८ ॥

मत्प्राणरक्षणमनन्त पितुर्वधश्च
 मन्ये स्वभृत्यऋषिवाङ्मृतं विधातुम् ।
 भङ्गं प्रगृह्य यदवोयदसद्भिदित्सु-
 स्त्वामीश्वरो मद्यपरोऽवतु कं डरामि ॥ २९ ॥

अेकस्त्वमेव जगद्देतमभुष्य यत्त्व-
 माधन्तयोः पृथगवस्यसि मध्यतश्च ।
 सृष्ट्वा गुणव्यतिकरं निजमाययेदं
 नानेव तैरवसितस्तदनुप्रविष्टः ॥ ३० ॥

त्वं वा षष्टं सदसदीश भवांस्ततोऽन्यो
 माया यदात्मपरबुद्धिरियं ह्यपार्था ।
 यद्यस्य जन्म निधनं स्थितिरिक्षाणं य
 तद्वै तदेव वसुकालवदष्टितर्वाः ॥ ३१ ॥

न्यस्येदमात्मनि जगद्विलयाभ्युमध्ये
 शेषेऽऽत्मना निजसुभानुभवो निरीडः ।
 योगेन भीलितदृग्मात्मनिपीतनिद्र-
 स्तुर्थे स्थितो न तु तमो न गुणांश्च युङ्क्ते ॥ ३२ ॥

तस्यैव ते वपुरिदं निजकालशक्त्या
 सञ्चोदितप्रकृतिधर्मण आत्मगूढम् ।

अम्भस्थनन्तशयनाद्विरमत्समाधे-
र्नाभिरभूत्स्वकण्डिकावटवन्मडाञ्जम् ॥ ३३ ॥

तत्सम्भवः कविरतोऽन्यदपश्यमान-
स्त्वां भीजमात्मनि ततं स्वबद्धिर्विचिन्त्य ।
नाविन्दद्वेषशतमप्सु निमज्जमानो
जातेऽङ्कुरे कथमु ङोपलभेत भीजम् ॥ ३४ ॥

स त्वात्मयोनिरतिविस्मित आश्रितोऽञ्जं
कालेन तीव्रतपसा परिशुद्धभावाः ।
त्वामात्मनीश भुवि गन्धमिवातिसूक्ष्मं
भूतेन्द्रियाशयमये विततं ददर्श ॥ ३५ ॥

येवं सडस्रवदनाद्गृध्रिशिरःकरोरु-
नासास्यकर्णानयनाभरणायुधाढ्यं
मायामयं सद्गुपलक्षितसन्निवेशं
दृष्ट्वा मडापुरुषमाप मुदं विरिञ्च्यः ॥ ३६ ॥

तस्मै भवान् उयशिरस्तनुं छि भिभ्रद्-
वेदद्गुडावतिबलौ मधुकेटभाष्यौ ।
उत्वाऽऽनयच्छ्रुतिगणान्स्तु रजस्तमश्च
सत्त्वं तव प्रियतमां तनुमामनन्ति ॥ ३७ ॥

छत्थं नृतिर्यगृषिदेवजघावतारै-
र्लोकान् विभावयसि उंसि जगत्प्रतीपान् ।
धर्म मडापुरुष पासि युगानुवृत्तं
छन्नः कलौ यदभवस्त्रियुगोऽथ स त्वम् ॥ ३८ ॥

नैतन्मनस्तव कथासु विकुण्ठनाथ
सम्प्रीयते दुरितदृष्टमसाधु तीव्रम् ।
कामातुरे उर्ध्वशोकभयैषणार्तं
तस्मिन् कथं तव गतिं विमृशामि दीनः ॥ ३९ ॥

जिह्वैकतोऽय्युत विकर्षति मावितृसा
शिश्नोऽन्यतस्त्वगुदरं श्रवणं कुतश्चित् ।
घ्राणोऽन्यतश्चपलदृक् क्व य कर्मशक्ति-
र्भङ्ग्यः सपत्न्य एव गेहपतिं लुनन्ति ॥ ४० ॥

अेवं स्वकर्मपतितं भववैतरण्या-
मन्योन्यजन्ममरणशान्नीतनीतम् ।
पश्यन् जन्मं स्वपरविग्रहवैरमैत्रं
हन्तेति पारथर पीपृष्टि मूढमद्य ॥ ४१ ॥

को न्वत्र तेऽभिलगुरो भगवन् प्रयास
उत्तारणोऽस्य भवसम्भवलोपलेतोः ।
मूढेषु वै मलदनुग्रह आर्तभन्धो
किं तेन ते प्रियजनाननुशेवतां नः ॥ ४२ ॥

नैवोद्विजे पर दुरत्ययवैतरण्या-
स्त्वद्दीर्घगायनमलाभृतमग्रचित्तः ।
शोभे ततो विभुभयेतस षण्ड्रियार्थ-
मायासुभाय भरमुद्गडतो विमूढान् ॥ ४३ ॥

प्रायेण देव मुनयः स्वविमुक्तिकामाः
मौनं यरन्ति विजने न परार्थनिष्ठाः ।
नैतान्विहाय कृपाणान्विभुमुक्ष अेको
नान्यं त्वदस्य शरणां भ्रमतोऽनुपश्ये ॥ ४४ ॥

यन्मैथुनादिगृहमेधिसुभं छि तुच्छं
कण्डूयनेन करयोरिव दुःखदुःखम् ।
तृथ्यन्ति नेह कृपाणा भङ्गदुःखभाजः
कण्डूतिवन्मनसिजं विषलेत धीरः ॥ ४५ ॥

मौनप्रतश्चुततपोऽध्ययनस्वधर्म-
व्याप्यारलोचपसमाधय आपवर्ग्याः ।
प्रायः परं पुरुष ते त्वजितेन्द्रियाणां
वार्ता भवन्त्युत न वात्र तु दाम्भिकानाम् ॥ ४६ ॥

रूपे षमे सदसती तव वेदसृष्टे
भीष्मकुशविव न यान्यदुपकस्य ।
युक्ताः समक्षमुभयत्र विशिन्वते त्वां
योगेन वह्निमिव दारुषु नान्यतः स्यात् ॥ ४७ ॥

त्वं वायुरग्निरवनिर्वियदम्भुमात्राः

प्राणोन्द्रियाणि लृप्तं चिदनुग्रहश्च ।
सर्वं त्वमेव सगुणो विगुणश्च भूमन्
नान्यत्त्वदस्त्यपि मनोवयसा निरुक्तम् ॥ ४८ ॥

नैते गुणा न गुणिनो मलदाद्यो ये
सर्वे मनः प्रभृतयः सददेवमर्त्याः ।
आधन्तवन्त उरुगाय विदन्ति हि त्वा-
मेवं विमृश्य सुधियो विरमन्ति शब्दात् ॥ ४९ ॥

तत्तेर्त्तम नमः स्तुतिकर्मपूजाः
कर्म स्मृतिश्चरणायोः श्रवणं कथायाम् ।
संसेवया त्वयि विनेति षडङ्गया किं
भक्तिं जनः परमलंसगतौ लभेत ॥ ५० ॥

नारद उवाच
अेतावद्भर्षितगुणो भक्त्या भक्तेन निर्गुणः ।
प्रह्लादं प्राणतं प्रीतो यतमन्युरभाषत ॥ ५१ ॥

श्रीभगवानुवाच
प्रह्लाद भद्र भद्र ते प्रीतोऽलं तेऽसुरोत्तम ।
वरं वृणीष्वामिमतं कामपूरोऽस्यलं नृणाम् ॥ ५२ ॥

मामप्रीणत आयुष्मन् दर्शनं दुर्लभं हि मे ।
दृष्ट्वा मां न पुनर्जन्तुरात्मानं तमुमर्षति ॥ ५३ ॥

प्रीणन्ति ल्यथ मां धीराः सर्वभावेन साधवः ।
श्रेयस्कांमा मलाभाग सर्वासामाशिषां पतिम् ॥ ५४ ॥

अेवं प्रलोभ्यमानोऽपि वरैर्लोकप्रलोभनैः ।
अेकान्तित्वाद्भगवति नैश्छत्तानसुरोत्तमः ॥ ५५ ॥

एति श्रीमद्भागवते मलापुराणे पारमलंस्यां संखितायां
सप्तमस्कन्धे प्रह्लादयरिते भगवत्स्तवो नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ दशमोऽध्यायः - १० ॥

नारद उवाच

भक्तियोगस्य तत्सर्वमन्तरायतयार्भकः ।

मन्यमानो लुषीकेशं स्मयमान उवाच ॥ १ ॥

प्रह्लाद उवाच

मा मां प्रवोभयोत्पत्याऽऽसक्तङ्गामेषु तैर्वरैः ।

तत्सद्गामीतो निर्विण्णो भुमुक्षुस्त्वामुपाश्रितः ॥ २ ॥

भृत्यवक्ष्ण्वाजिज्ञासुर्भक्तं कामेष्वयोदयत् ।

भवान् संसारभीजेषु लुदयग्रन्धिषु प्रभो ॥ ३ ॥

नान्यथा तेऽपिलगुरो घटेत करुणात्मनः ।

यस्त आशिष आशास्ते न स भृत्यः स वै वशिङ् ॥ ४ ॥

आशासानो न वै भृत्यः स्वामिन्याशिष आत्मनः ।

न स्वामी भृत्यतः स्वाभ्यमिच्छन् यो राति याशिषः ॥ ५ ॥

अहं त्वकामस्त्वद्वृत्तस्त्वं च स्वाभ्यनपाश्रयः ।

नान्यथेडावयोरर्थो राजसेवकयोरिव ॥ ६ ॥

यदि रासीश मे कामान् वरांस्त्वं वरदर्षभ ।

कामानां लुधसंरोहं भवतस्तु वृणो वरम् ॥ ७ ॥

छन्द्रियाणि मनः प्राण आत्मा धर्मो धृतिर्मतिः ।

ह्रीः श्रीस्तेजः स्मृतिः सत्यं यस्य नश्यन्ति जन्मना ॥ ८ ॥

विमुञ्चति यदा कामान् मानवो मनसि स्थितान् ।

तर्ह्येव पुण्डरीकाक्ष भगवत्वाय कल्पते ॥ ९ ॥

ओं नमो भगवते तुभ्यं पुरुषाय मलात्मने ।

उरयेऽद्भुतसिंहाय ब्रह्मणो परमात्मने ॥ १० ॥

नृसिंह उवाच

नैकान्तिनो मे मयि ज्ञात्विडाशिष

आशासतेऽमुत्र य ये भवद्विधाः ।

अथापि मन्वन्तरमेतदत्र

द्वैत्येश्वराणामनुभुङ्क्ष्व भोगान् ॥ ११ ॥

कथा मदीया जुषमाणाः प्रियास्त्व-

मावेश्य मामात्मनि सन्तमेकम् ।

सर्वेषु भूतेष्वधियज्ञामीशं

यजस्व योगेन य कर्म छिन्वन् ॥ १२ ॥

भोगेन पुण्यं कुशलेन पापं

कलेवरं कालजवेन छित्वा ।

कीर्तिं विशुद्धां सुरलोकगीतां

विताय मामेष्यसि मुक्तबन्धः ॥ १३ ॥

य अेतत्कीर्तयेन्मर्त्यं त्वया गीतमिदं नरः ।

त्वां य मां य स्मरन् काले कर्मबन्धात्प्रमुच्यते ॥ १४ ॥

प्रह्लाद उवाच

वरं वरय अेतत्ते वरदेशान्मछेश्वर ।

यदनन्दत्पिता मे त्वामविद्वांस्तेज औश्वरम् ॥ १५ ॥

विद्धामर्षाशयः साक्षात्सर्वलोकगुरुं प्रभुम् ।

भ्रातृडेति मृषाद्दृष्टिस्त्वद्भक्तो मयि याधवान् ॥ १६ ॥

तस्मात्पिता मे पूयेत दुरन्ताद्दुस्तरादघात् ।

पूतस्तेऽपाङ्गसन्दृष्टस्तदा कृपाणवत्सल ॥ १७ ॥

श्रीभगवानुवाच

त्रिःसमभिः पिता पूतः पितृभिः सख तेऽनघ ।

यत्साधोऽस्य गृहे जातो भवान् वै कुलपावनः ॥ १८ ॥

यत्र यत्र य मद्भक्ताः प्रशान्ताः समदर्शिनः ।

साधवः समुदायारास्ते पूयन्त्यपि कीडटाः ॥ १९ ॥

सर्वात्मना न छिंसन्ति भूतग्रामेषु किञ्चन ।

उच्येयवेषु द्वैत्येन्द्र मद्भावेन गतस्मृष्टाः ॥ २० ॥

भवन्ति पुरुषा लोके मद्भक्तास्त्वामनुप्रताः ।

भवान् मे भलु भक्तानां सर्वेषां प्रतिरूपधृक् ॥ २१ ॥

कुरु त्वं प्रेतकृत्यानि पितुः पूतस्य सर्वशः ।
मदङ्गस्यशनिनाङ्ग लोकांश्चास्यति सुप्रजाः ॥ २२ ॥

पित्र्यं च स्थानमातिष्ठ यथोक्तं ब्रह्मवादिभिः ।
मय्यावेश्य मनस्तात कुरु कर्माणि मत्पराः ॥ २३ ॥

नारद उवाच

प्रह्लादोऽपि तथा यडे पितुर्यत्साम्पराधिकम् ।
यथाऽऽलु भगवान् राजत्रिभिषिक्तो द्विजोत्तमैः ॥ २४ ॥

प्रसादसुमुपुं दृष्ट्वा ब्रह्मा नरहरिं हरिम् ।
स्तुत्वा वाग्भिः पवित्राभिः प्राड देवादिभिवृतः ॥ २५ ॥

ब्रह्मोवाच

देवदेवाभिलाध्यक्ष भूतभावन पूर्वज ।
दृष्ट्या ते निहतः पापो लोकसन्तापनोऽसुरः ॥ २६ ॥

योऽसौ लब्धवरो मत्तो न वध्यो मम सृष्टिभिः ।
तपोयोगबलोत्तमः समस्तनिगमानलु ॥ २७ ॥

दृष्ट्यास्य तनयः साधुर्महाभागवतोऽर्भकः ।
त्वया विमोचितो मृत्योर्दृष्ट्या त्वां समितोऽधुना ॥ २८ ॥

अेतद्भुक्ते भगवन् ध्यायतः प्रयतात्मनः ।
सर्वतो गोमु सन्नासान्मृत्योरपि जिघांसतः ॥ २९ ॥

नृसिंह उवाच

मैवं वरोऽसुराणां ते प्रदेयः पद्मसम्भव ।
वरः कूरनिसर्गाणामलीनाममृतं यथा ॥ ३० ॥

नारद उवाच

धृत्युक्त्वा भगवान् राजस्तत्रैवान्तर्दधे हरिः ।
अदृश्यः सर्वभूतानां पूजितः परमेष्ठिना ॥ ३१ ॥

ततः सम्पूज्य शिरसा ववन्दे परमेष्ठिनम् ।
भवं प्रजापतीन् देवान् प्रह्लादो भगवत्कलाः ॥ ३२ ॥

ततः काव्यादिभिः सार्धं मुनिभिः कमलासनः ।
दैत्यानां दानवानां च प्रह्लादमकरोत्पतिम् ॥ ३३ ॥

प्रतिनन्द्य ततो देवाः प्रयुज्य परमाशिषः ।
 स्वधामानि ययू राजन् ब्रह्माद्याः प्रतिपूजिताः ॥ ३४ ॥
 अवेवं तौ पार्षदौ विष्णोः पुत्रत्वं प्रापितौ दितेः ।
 दुष्टि स्थितेन हरिणा वैरभावेन तौ उतौ ॥ ३५ ॥
 पुनश्च विप्रशापेन राक्षसौ तौ बभूवतुः ।
 कुम्भकर्णदशग्रीवौ उतौ तौ रामविक्रमैः ॥ ३६ ॥
 शयानौ युधि निर्भिन्नदुष्टयौ रामसायकैः ।
 तस्थितौ जडतुर्दुर्लभं यथा प्राक्तनजन्मनि ॥ ३७ ॥
 ताविडाय पुनर्जातौ शिशुपालकृषणौ ।
 हरौ वैरानुबन्धेन पश्यतस्ते समीयतुः ॥ ३८ ॥
 अनेनः पूर्वकृतं यत्तद्राजानः कृष्णवैरिणः ।
 जडुस्त्वन्ते तदात्मानः कीटः पेशस्कृतो यथा ॥ ३९ ॥
 यथा यथा भगवतो भक्त्या परमयाभिदा ।
 नृपाश्चैद्याद्यः सात्क्यं हरेस्तस्थिन्तथा ययुः ॥ ४० ॥
 आप्यातं सर्वमेतत्ते यन्मं त्वं परिपृष्टवान् ।
 दमघोषसुतादीनां हरेः सात्क्यमपि द्विषाम् ॥ ४१ ॥
 अेषा ब्रह्मण्यदेवस्य कृष्णस्य य मलात्मनः ।
 अवतारकथा पुण्या वधो यत्रादितैत्ययोः ॥ ४२ ॥
 प्रह्लादस्यानुचरितं मलाभागवतस्य य ।
 भक्तिज्ञानं विरक्तिश्च याथात्क्यं यास्य वै हरेः ॥ ४३ ॥
 सर्गस्थित्यप्यशस्य गुणकर्मानुवर्णनम् ।
 परावरेषां स्थानानां कालेन व्यत्ययो मलान् ॥ ४४ ॥
 धर्मो भागवतानां य भगवान् येन गम्यते ।
 आप्यानेऽस्मिन् समाप्नातमाध्यात्मिकमशेषतः ॥ ४५ ॥
 य अेतत्पुण्यमाप्यानं विष्णोर्वीर्योपबृंहितम् ।
 कीर्तयेच्छ्रद्धया श्रुत्वा कर्मपाशैर्विमुच्यते ॥ ४६ ॥
 अेतद् आदिपुरुषस्य मृगेन्द्रलीलां
 दैत्येन्द्रयूथपवधं प्रयतः पठेत ।

द्वैत्यात्मजस्य च सतां प्रवरस्य पुण्यं
श्रुत्वानुभावमकुतोभयमेति लोकम् ॥ ४७ ॥

यूयं नृलोके भूत भूरिभागा
लोकं पुनाना मुनयोऽभियन्ति ।
येषां गृहानावसतीति साक्षा-
दूढं परं ब्रह्म मनुष्यलिङ्गम् ॥ ४८ ॥

स वा अयं ब्रह्म मण्डिमृग्य-
कैवल्यनिर्वाणसुभानुभूतिः ।
प्रियः सुदृढः भलु मातुवेय
आत्मार्षणीयो विधिदुद्रुश्व ॥ ४९ ॥

न यस्य साक्षाद्भवपद्मजादिभी
रुपं धिया वस्तुतयोपवर्णितम् ।
मौनेन भक्त्योपशमेन पूजितः
प्रसीदतामेष स सात्वतां पतिः ॥ ५० ॥

स अेष भगवान् राजन् व्यतनोद्धितं यशः ।
पुरा रुद्रस्य देवस्य मयेनानन्तमाधिना ॥ ५१ ॥

राजोवाच
कस्मिन् कर्मणि देवस्य मयोऽङ्गं जगदीशितुः ।
यथा योपयिता कीर्तिः कृषणेनानेन कथ्यताम् ॥ ५२ ॥

नारद उवाच
निर्जिता असुरा देवैर्युध्यनेनोपभृष्टितैः ।
माधिनां परमाचार्यं मयं शरणमाययुः ॥ ५३ ॥

स निर्माय पुरस्तिस्त्रो डैमीरौप्यायसीर्विभुः ।
दुर्लक्ष्यापायसंयोगा दृष्टितर्क्यपरिच्छदाः ॥ ५४ ॥

तामिस्तेऽसुरसेनान्यो लोकांस्त्रीन् सेश्वरात्प्रप ।
स्मरन्तो नाशयाञ्चकुः पूर्ववैरमलक्षिताः ॥ ५५ ॥

ततस्ते सेश्वरा लोका उपासाद्येश्वरं विभो ।
त्राडि नस्तावकान् देव विनष्टांस्त्रिपुरालयैः ॥ ५६ ॥

अथानुगृह्य भगवान्मा भैष्टेति सुरान् विभुः ।

शरं धनुषि सन्धाय पुरेष्वस्त्रं व्यमुञ्चत ॥ ५७ ॥
 ततोऽग्निवर्णां षषव उत्येतुः सूर्यमण्डलात् ।
 यथा मयूभसन्दीडा नादृश्यन्त पुरो यतः ॥ ५८ ॥
 तैः स्पृष्टा व्यसवः सर्वे निपेतुः स्म पुरौकसः ।
 तानानीय मलायोगी मयः कूपरसोऽक्षिपत् ॥ ५९ ॥
 सिद्धामृतसस्पृष्टा वज्रसारा मलौजसः ।
 उत्तस्थुर्मैघदलना वैधुता षव वल्लयः ॥ ६० ॥
 विलोक्य भग्नसङ्कुल्यं विमनस्कं वृषध्वजम् ।
 तदायं भगवान् विष्णुस्तत्रोपायमकल्पयत् ॥ ६१ ॥
 वत्स आसीत्तदा ब्रह्मा स्वयं विष्णुरयं छि गौः ।
 प्रविश्य त्रिपुरं काले रसकूपामृतं पपौ ॥ ६२ ॥
 तेऽसुरा ष्यपि पश्यन्तो न न्यषेधन् विमोहिताः ।
 तद्विज्ञाय मलायोगी रसपालानिदं जगौ ॥ ६३ ॥
 स्वयं विशोकः शोकार्तान् स्मरन् दैवगतिं य ताम् ।
 देवोऽसुरो नरोऽन्यो वा नेश्वरोऽस्तील कश्चन ॥ ६४ ॥
 आत्मनोऽन्यस्य वा दिष्टं दैवेनापोहितुं द्रयोः ।
 अथासौ शक्तिभिः स्वाभिः शम्भोः प्राधनिकं व्यधात् ॥ ६५ ॥
 धर्मज्ञानविरक्त्युद्धितपोविधाङ्घ्रियादितिः ।
 रथं सूतं ध्वजं वाढान् धनुर्वर्मशरादि यत् ॥ ६६ ॥
 सन्नद्धो रथमास्थाय शरं धनुरुपाददे ।
 शरं धनुषि सन्धाय मुहूर्तेऽभिजितीश्वरः ॥ ६७ ॥
 ददाल तेन दूर्भेद्या लरोऽथ त्रिपुरो नृप ।
 दिवि द्रुन्दुभयो नेदुर्विमानशतसङ्कुलाः ॥ ६८ ॥
 देवर्षिपितृसिद्देशा जयेति कुसुमोत्करैः ।
 अवाकिरन् जगुर्दृष्टा ननृतुश्चाप्सरोगणः ॥ ६९ ॥
 अवेनं दग्ध्वा पुरस्तिस्त्रो भगवान् पुरडा नृप ।
 ब्रह्मादितिः स्तूयमानः स्वधाम प्रत्यपधत् ॥ ७० ॥

अेव विधान्यस्य उरेः स्वमायया
विडम्बमानस्य नृलोकमात्मनः ।
वीर्याणि गीतान्युषिभिर्जगद्गुरो-
र्लोकान् पुनानान्यपरं वदामि किम् ॥ ७१ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संछितायां
सप्तमस्कन्धे युधिष्ठिरनारदसंवादे त्रिपुरविजयो नाम
दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ अेकादशोऽध्यायः - ११ ॥

श्रीशुक उवाच
श्रुत्वेछितं साधुसभासभाजितं
मडत्तमाग्रण्य उरुकमात्मनः ।
युधिष्ठिरो दैत्यपतेर्मुदा युतः
पप्रच्छ भूयस्तनयं स्वयम्भुवः ॥ १ ॥

युधिष्ठिर उवाच
भगवन् श्रोतुमिच्छामि नृणां धर्मं सनातनम् ।
वर्णाश्रमाचारयुतं यत्युमान् विन्दते परम् ॥ २ ॥
भवान् प्रजापतेः साक्षादात्मजः परमेष्ठिनः ।
सुतानां सम्मतो ब्रह्मंस्तपोयोगसमाधिभिः ॥ ३ ॥
नारायणपरा विप्रा धर्मं गुड्यं परं विदुः ।
करुणाः साधवः शान्तास्त्वद्विधा न तथापरे ॥ ४ ॥

नारद उवाच
नत्वा भगवतेऽजय लोकानां धर्मछेतवे ।
वक्ष्ये सनातनं धर्मं नारायणमुष्माश्रुतम् ॥ ५ ॥
योऽवतीर्यात्मनोऽशेन दक्षायण्यां तु धर्मतः ।
लोकानां स्वस्तयेऽध्यास्ते तपो बदरिकाश्रमे ॥ ६ ॥

ધર્મમૂલં હિ ભગવાન્ સર્વવેદમયો હરિઃ ।
 સ્મૃતં ચ તદ્વિદાં રાજન્ યેન યાત્મા પ્રસીદતિ ॥ ૭ ॥
 સત્યં દયા તપઃ શૌચં તિતિક્ષેક્ષા શમો દમઃ ।
 અહિંસા બ્રહ્મચર્યં ચ ત્યાગઃ સ્વાધ્યાય આર્જવમ્ ॥ ૮ ॥
 સન્તોષઃ સમદૃક્ષેવા ગ્રામ્યેહોપરમઃ શનૈઃ ।
 નૃણાં વિપર્યયેહેક્ષા મૌનમાત્મવિમર્શનમ્ ॥ ૯ ॥
 અન્નાદાદેઃ સંવિભાગો ભૂતેભ્યશ્ચ યથાર્હતઃ ।
 તેષ્વાત્મદેવતાબુદ્ધિઃ સુતરાં નૃષુ પાણ્ડવ ॥ ૧૦ ॥
 શ્રવાણં કીર્તનં યાસ્ય સ્મરણં મહતાં ગતેઃ ।
 સેવેજ્યાવનતિર્દાસ્યં સપ્થમાત્મસમર્પણમ્ ॥ ૧૧ ॥
 નૃણામયં પરો ધર્મઃ સર્વેષાં સમુદાહૃતઃ ।
 ત્રિશલ્લક્ષણવાન્ રાજન્ સર્વાત્મા યેન તુષ્યતિ ॥ ૧૨ ॥
 સંસ્કારા યદવિચ્છિન્નાઃ સ દ્વિજોઽજો જગાદ યમ્ ।
 ઇજ્યાધ્યયનદાનાનિ વિહિતાનિ દ્વિજન્મનામ્ ।
 જન્મકર્માવદાતાનાં ક્રિયાશ્ચાશ્રમચોદિતાઃ ॥ ૧૩ ॥
 વિપ્રસ્યાધ્યયનાદીનિ ષડન્યસ્યાપ્રતિગ્રહઃ ।
 રાણો વૃત્તિઃ પ્રજાગોમુરવિપ્રાદ્ધા કરાદિભિઃ ॥ ૧૪ ॥
 વૈશ્યસ્તુ વાર્તાવૃત્તિશ્ચ નિત્યં બ્રહ્મકુલાનુગઃ ।
 શૂદ્રસ્ય દ્વિજશુશ્રૂષા વૃત્તિશ્ચ સ્વામિનો ભવેત્ ॥ ૧૫ ॥
 વાર્તા વિચિત્રા શાલીનયાયાવરશિલોઞ્છનમ્ ।
 વિપ્રવૃત્તિશ્ચતુર્ધયં શ્રેયસી ચોત્તરોત્તરા ॥ ૧૬ ॥
 જઘન્યો નોત્તમાં વૃત્તિમનાપદિ ભજેન્નરઃ ।
 ઋતે રાજન્યમાપત્સુ સર્વેષામપિ સર્વશઃ ॥ ૧૭ ॥
 ઋતામૃતાભ્યાં જીવેત મૃતેન પ્રમૃતેન વા ।
 સત્યાનૃતાભ્યાં જીવેત ન શ્વવૃત્યા કથગ્ચન ॥ ૧૮ ॥
 ઋતમુઞ્છશિલં પ્રોકતમમૃતં યદયાચિતમ્ ।
 મૃતં તુ નિત્યયાચ્યા સ્યાત્પ્રમૃતં કર્ષણં સ્મૃતમ્ ॥ ૧૯ ॥

सत्यानृतं य वाणिज्यं श्रवृत्तिर्नीयसेवनम् ।
वर्जयेत्तां सदा विप्रो राजन्यश्च जुगुप्सिताम् ।
सर्ववेदमयो विप्रः सर्वदेवमयो नृपः ॥ २० ॥
शमो दमस्तपः शौचं सन्तोषः क्षान्तिराज्वलम् ।
ज्ञानं दयाय्युतात्मत्वं सत्यं य ब्रह्मलक्षणम् ॥ २१ ॥
शौर्यं वीर्यं धृतिस्तेजस्त्याग आत्मजयः क्षमा ।
ब्रह्मण्यता प्रसादश्च रक्षा य क्षत्रलक्षणम् ॥ २२ ॥
देवगुर्व्य्युते भक्तिस्त्रिवर्गपरिपोषणम् ।
आस्तिष्ठयमुद्यमो नित्यं नैपुण्यं वैश्यलक्षणम् ॥ २३ ॥
शूद्रस्य सन्नतिः शौचं सेवा स्वामिन्यमायया ।
अमन्त्रयज्ञो ऽयस्तेयं सत्यं गोविप्ररक्षणम् ॥ २४ ॥
स्त्रीणां य पतिदेवानां तच्छुश्रूषानुकूलता ।
तद्धन्धुष्वनुवृत्तिश्च नित्यं तद्ग्रतधारणम् ॥ २५ ॥
सम्मार्जनोपलेपाभ्यां गृहमण्डलवर्तनैः ।
स्वयं य मण्डिता नित्यं परिमृष्टपरिच्छदा ॥ २६ ॥
कामैरुख्यावयैः साध्वी प्रश्रयेण दमेन य ।
वाक्यैः सत्यैः प्रियैः प्रेमणा काले काले भजेत्पतिम् ॥ २७ ॥
सन्तुष्टालोलुपा दक्षा धर्मज्ञा प्रियसत्यवाङ् ।
अप्रमत्ता शुचिः स्निग्धा पति त्वपतितं भजेत् ॥ २८ ॥
या पतिं हस्तिभावेन भजेच्छ्रीशिव तत्परा ।
उर्यात्मना हरेर्लोके पत्या श्रीशिव मोदते ॥ २९ ॥
वृत्तिः सङ्घरजातीनां तत्तद्कुलकृता भवेत् ।
अथौराणामपापानामन्त्यजान्तेवसाधिनाम् ॥ ३० ॥
प्रायः स्वभावविहितो नृणां धर्मो युगे युगे ।
वेददृग्भिः स्मृतो राजन् प्रेत्य येऽयं य शर्मकृत् ॥ ३१ ॥
वृत्त्या स्वभावकृतया वर्तमानः स्वकर्मकृत् ।
हित्वा स्वभावजं कर्म शनैर्निर्गुणतामियात् ॥ ३२ ॥
उच्यमानं मुहुः क्षेत्रं स्वयं निर्वीर्यतामियात् ।

न कल्पते पुनः सूत्यै उमं भीजं यं नश्यति ॥ ३३ ॥

अेवं कामाशयं चित्तं कामानामतिसेवया ।

विरज्येत यथा राजन्नाग्निवत्कामभिन्दुभिः ॥ ३४ ॥

यस्य यत्त्वक्षणां प्रोक्तं पुंसो वार्णाभिव्यञ्जकम् ।

यदन्यत्रापि दृश्येत तत्तेनैव विनिर्दिशेत् ॥ ३५ ॥

एति श्रीमद्भागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां सप्तमस्कन्धे

युधिष्ठिरनारदसंवादे सदाचारनिर्णयो नामैकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ द्वादशोऽध्यायः - १२ ॥

नारद उवाच

ब्रह्मचारी गुरुकुले वसन् दान्तो गुरोर्हितम् ।

आचरन् दासवन्नीयो गुरौ सुदृढसौहृदः ॥ १ ॥

सायं प्रातरुपासीत गुर्वञ्चर्कसुरोत्तमान् ।

उभे सन्ध्ये च यतवाञ्जपन् ब्रह्म समाहितः ॥ २ ॥

छन्दांस्यधीयीत गुरोराहुतश्चेत्सुयन्त्रितः ।

उपक्रमेऽवसाने च यरणौ शिरसा नमेत् ॥ ३ ॥

मेघवाजिनवासांसि जटादण्डकमण्डलून् ।

भिरुयादुपवीतं च दर्भपाणिर्यथोदितम् ॥ ४ ॥

सायं प्रातश्चरेद्भैक्षं गुरवे तन्निवेदयेत् ।

भुञ्जत यधनुष्ठातो नो येदुपवसेत्कवचित् ॥ ५ ॥

सुशीलो मितभुङ्क्षः श्रद्धानो जितेन्द्रियः ।

यावदर्थं व्यवहरेत्स्त्रीषु स्त्रीनिर्जितेषु च ॥ ६ ॥

वर्जयेत्प्रमदागाथामगुहस्थो बृहद्भ्रतः ।

एन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्त्यपि यतेर्मनः ॥ ७ ॥

केशप्रसाधनोन्मर्दनपनाभ्यञ्जनादिकम् ।
 गुरुस्त्रीभिर्युवतिभिः कारयेन्नात्मनो युवा ॥ ८ ॥
 नन्वग्निः प्रमदा नाम धृतकुम्भसमः पुमान् ।
 सुतामपि रडो जलयादन्यदा यावदर्थकृत् ॥ ९ ॥
 कल्पयित्वाऽऽत्मना यावदाभासमिदमीश्वरः ।
 द्वैतं तावन्न विरमेत्ततो ज्यस्य विपर्ययः ॥ १० ॥
 अेतत्सर्वं गृहस्थस्य समाप्नात् यतेरपि ।
 गुरुवृत्तिर्विकल्पेन गृहस्थस्यर्तुगामिनः ॥ ११ ॥
 अञ्जनाभ्यञ्जनोन्मर्दस्त्रयवलेभामिषं मधु ।
 स्रग्गन्धलेपालङ्गारांस्यजेयुर्ये धृतप्रताः ॥ १२ ॥
 उषित्वैवं गुरुकुले द्विजोऽधीत्यावबुध्य य ।
 त्रयीं साङ्गोपनिषदं यावदर्थं यथाबलम् ॥ १३ ॥
 दत्त्वा वरमनुज्ञातो गुरोः कामं यदीश्वरः ।
 गृहं वनं वा प्रविशेत्प्रज्जेत्तत्र वा वसेत् ॥ १४ ॥
 अग्नौ गुरावात्मनि य सर्वभूतेष्वधोक्षजम् ।
 भूतैः स्वधामभिः पश्येदप्रविष्टं प्रविष्टवत् ॥ १५ ॥
 अेवं विधो ब्रह्मचारी वानप्रस्थो यतिर्गृही ।
 यरन् विदितविज्ञानः परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ १६ ॥
 वानप्रस्थस्य वक्ष्यामि नियमान् मुनिसम्मतान् ।
 यानातिष्ठन् मुनिर्गच्छेद्दृषिलोकमिडाञ्जसा ॥ १७ ॥
 न कृष्टपथ्यमश्रीयादकृष्टं याप्यकालतः ।
 अग्निपञ्चमथामं वा अर्कपञ्चमुताडरेत् ॥ १८ ॥
 वन्यैश्चारुपुरोडाशान् निर्वपेत्कालयोदितान् ।
 लब्धे नवे नवेऽन्नाद्ये पुराणं तु परित्यजेत् ॥ १९ ॥
 अञ्चर्यमेव शरणाभुटञ्जं वाद्रिङ्कराम् ।
 श्रयेत छिमवाय्वग्निवर्षार्कतपषाट् स्वयम् ॥ २० ॥
 केशरोमनभश्मश्रुमलानि जटिलो दधत् ।
 कमण्डलुवज्जिने दण्डवत्कलाग्निपरिच्छदान् ॥ २१ ॥

यरेद्धने द्वादशाब्दानष्टौ वा यतुरो मुनिः ।
 द्वावेकं वा यथा बुद्धिर्न विपद्येत कृच्छृतः ॥ २२ ॥
 यदाकल्पः स्वङ्कियायां व्याधिभिर्जरयाथवा ।
 आन्वीक्षिक्यां वा विद्यायां कुर्यादनशनादिकम् ॥ २३ ॥
 आत्मन्यग्नीन् समारोप्य सन्न्यस्याडम्भमात्मताम् ।
 कारणेषु न्यसेत्सम्यक् सङ्घातं तु यथार्हतः ॥ २४ ॥
 भे भानि वायौ निश्चासांस्तेजस्यूष्माणामात्मवान् ।
 अप्सुसृक्श्लेष्मपूयानि क्षितौ शेषं यथोद्भवम् ॥ २५ ॥
 वायमग्नीं सवक्तव्यामिन्द्रे शिल्पं करावपि ।
 पदानि गत्या वयसि रत्योपस्थं प्रजापतौ ॥ २६ ॥
 मृत्यौ पायुं विसर्गं च यथास्थानं विनिर्दिशेत् ।
 दृक्षु श्रोत्रं सनाटेन स्पर्शमध्यात्मनि त्वयम् ॥ २७ ॥
 उपाणि यक्षुषा राजन् ज्योतिष्यभिनिवेशयेत् ।
 अप्सु प्रयेतसा जिह्वां घ्नैर्घ्राणं क्षितौ न्यसेत् ॥ २८ ॥
 मनो मनोरथैश्चन्द्रे बुद्धिं बोधैः कवौ परे ।
 कर्माण्यध्यात्मना रुद्रे यदडम्भमताङ्किया ।
 सत्त्वेन चित्तं क्षेत्रज्ञे गुणैर्वैकारिकं परे ॥ २९ ॥
 अप्सु क्षितिमपो ज्योतिष्यदो वायौ नभस्यमुम् ।
 कूटस्थे तस्य मडति तदव्यक्तेऽक्षरे च तत् ॥ ३० ॥
 एत्यक्षरतयाऽऽत्मानं चिन्मात्रमवशेषितम् ।
 ज्ञात्वाद्द्रयोऽथ विरमेद्गन्धयोनिश्चिदानलः ॥ ३१ ॥
 एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संखितायां सप्तमस्कन्धे
 युधिष्ठिरसंवादे सदायारनिर्णयो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ त्रयोदशोऽध्यायः - १३ ॥

नारद उवाच

कल्पस्त्वेवं परिप्रज्य देवमात्रावशेषितः ।

ग्रामैकरात्रविधिना निरपेक्षश्चरेन्मडीम् ॥ १ ॥

बिभृयाद्यद्यसौ वासः कौपीनाच्छादनं परम् ।

त्यक्तं न दण्डविद्गादेरन्यत्किञ्चिदनापदि ॥ २ ॥

येक एव यरेद्भिक्षुरात्मारामोऽनपाश्रयः ।

सर्वभूतसुदृच्छान्तो नारायणपरायणः ॥ ३ ॥

पश्येदात्मन्यदो विश्वं परे सदसतोऽव्यये ।

आत्मानं य परं ब्रह्म सर्वत्र सदसन्मये ॥ ४ ॥

सुमिप्रबोधयोः सन्धावात्मनो गतिमात्मदृक् ।

पश्यन् बन्धं य मोक्षं य मायामात्रं न वस्तुतः ॥ ५ ॥

नामिनन्देद्भ्रुवं मृत्युमध्रुवं वास्य ज्वितम् ।

कालं परं प्रतीक्षेत भूतानां प्रभववाप्ययम् ॥ ६ ॥

नासच्छास्त्रेषु सज्जेत नोपज्जेत ज्विकाम् ।

वादवादांस्त्यजेत्कर्तृन् पक्षं कं य न संश्रयेत् ॥ ७ ॥

न शिष्यान्नुबध्नीत ग्रन्थान् नैवाभ्यसेद्ब्रह्मन् ।

न व्याख्यामुपयुञ्जत नारम्भानारभेत्कवचित् ॥ ८ ॥

न यतेराश्रमः प्रायो धर्महेतुर्महात्मनः ।

शान्तस्य समचित्तस्य बिभृयादुत वा त्यजेत् ॥ ९ ॥

अव्यक्तविद्गो व्यक्तार्थो मनीष्युन्मत्तबालवत् ।

कविर्मूकवदात्मानं स दृष्ट्या दृश्येन्नृणाम् ॥ १० ॥

अत्राप्युदाहरन्तीममितिडासं पुरातनम् ।

प्रह्लादस्य य संवादं मुनेराजगरस्य य ॥ ११ ॥

तं शयानं धरोपस्थे कावेर्यां सड्यसानुनि ।

रजस्ववैस्तनूदृशैर्निगूढामलतेजसम् ॥ १२ ॥

ददर्श लोकां विचरन् लोकतत्त्वविवित्सया ।

वृत्तोऽमात्यैः कतिपयैः प्रह्लादो भगवत्प्रियः ॥ १३ ॥

कर्मणाऽऽकृतिभिर्वाया विद्गैर्वर्णाश्रमादिभिः ।
न विदन्ति जना यं वै सोऽसाविति न वेति च ॥ १४ ॥

तं नत्वाभ्यर्थ्य विधिवत्पादयोः शिरसा स्पृशन् ।
विवित्सुरिदमप्राक्षीन्मडाभागवतोऽसुरः ॥ १५ ॥

बिभर्षि कायं पीवानं सोधमो भोगवान् यथा ।
वित्तं यैवोधमवतां भोगो वित्तवतामिड ।
भोगिनां भलु देहोऽयं पीवा भवति नान्यथा ॥ १६ ॥

न ते शयानस्य निरुधमस्य
ब्रह्मन् नु डार्थो यत एव भोगः ।
अभोगिनोऽयं तव विप्र देहः
पीवा यतस्तद्देह नः क्षमं येत् ॥ १७ ॥

कविः कल्पो निपुणदृक् चित्रप्रियकथः समः ।
लोकस्य कुर्वतः कर्म शेषे तद्दीक्षितापि वा ॥ १८ ॥

नारद उवाच
स एतं दैत्यपतिना परिपृष्टो मडामुनिः ।
स्मयमानस्तमभ्याड तद्भागमृतयन्त्रितः ॥ १९ ॥

ब्राह्मण उवाच
वेदेदमसुरश्रेष्ठ भवान् नन्वार्यसम्मतः ।
एहोपरमयोर्नृणां पदान्यध्यात्मयक्षुषा ॥ २० ॥
यस्य नारायणो देवो भगवान् लुद्धतः सदा ।
भक्त्या डेवलयाज्ञानं धुनोति ध्वान्तमर्कवत् ॥ २१ ॥
अथापि ब्रूमहे प्रश्नांस्तव राजन् यथाश्रुतम् ।
सम्भावनीयो छि भवानात्मनः शुद्धिमिच्छताम् ॥ २२ ॥
तृषणया भववाडिन्या योग्यैः कामैरपूरया ।
कर्माणि कार्यमाणोऽडं नानायोनिषु योजितः ॥ २३ ॥
यदृच्छया लोकमिमं प्रापितः कर्मभिर्भ्रमन् ।
स्वर्गापवर्गयोर्द्वारं तिरश्चां पुनरस्य च ॥ २४ ॥

अत्रापि दम्पतीनां च सुभायान्यापनुत्तये ।
 कर्माणि कुर्वतां दृष्ट्वा निवृत्तोऽस्मि विपर्ययम् ॥ २५ ॥
 सुभमस्यात्मनो रुपं सर्वेऽप्यपरतिस्तनुः ।
 मनःसंस्पर्शजान् दृष्ट्वा भोगान् स्वप्स्यामि संविशन् ॥ २६ ॥
 छत्येतदात्मनः स्वार्थं सन्तं विस्मृत्य वै पुमान् ।
 विचित्रामसति द्वैते धोरामाप्नोति संसृतिम् ॥ २७ ॥
 जलं तद्दुद्भवैश्छन्नं छित्वाऽग्नौ जलकाम्यया ।
 मृगतृषणामुपाधावेद्यथान्यत्रार्थदृक् स्वतः ॥ २८ ॥
 देहादिभिर्द्वैतन्त्रैरात्मनः सुभमीडतः ।
 दुःखात्ययं यानीशस्य क्रिया मोघाः कृताः कृताः ॥ २९ ॥
 आध्यात्मिकादिभिर्दुःखैरविमुक्तस्य कर्त्तव्यम् ।
 मर्त्यस्य कृच्छ्रोपनतैरर्थैः कामैः क्रियेत किम् ॥ ३० ॥
 पश्यामि धनिनां क्लेशं लुब्धानामजितात्मनाम् ।
 भयादलब्धनिद्राणां सर्वतोऽभिविशाङ्किनाम् ॥ ३१ ॥
 राजतश्चौरतः शत्रोः स्वजनात्पशुपक्षितः ।
 अर्थिभ्यः कालतः स्वस्मान्नित्यं प्राणार्थवद्भवम् ॥ ३२ ॥
 शोकमोहभयक्रोधरागक्लेश्व्यग्रमाद्यैः ।
 यन्मूलाः स्युर्नृणां जड्यात्स्युर्लं प्राणार्थयोर्बुधः ॥ ३३ ॥
 मधुकारमलासर्पी लोकेऽस्मिन् नो गुणुत्तमौ ।
 वैराग्यं परितोषं च प्राप्ता यच्छिक्षया वयम् ॥ ३४ ॥
 विरागः सर्वकामेभ्यः शिक्षितो मे मधुप्रतात् ।
 कृच्छ्रासं मधुवद्वितं उत्वायन्धो उरत्पतिम् ॥ ३५ ॥
 अनीलः परितुष्टात्मा यदृच्छोपनतादलम् ।
 नो येच्छये बह्वलानि मलाडिरिव सत्त्ववान् ॥ ३६ ॥
 क्वचिदल्पं क्वचिद्भूरि भुञ्जेऽन्नं स्वाद्भ्रस्वादु वा ।
 क्वचिद्भूरि गुणोपेतं गुणालीनमुत क्वचित् ॥ ३७ ॥
 श्रद्धयोपहृतं क्वापि कदाचिन्मानवर्जितम् ।
 भुञ्जे भुङ्क्वाथ कस्मिंश्चिद्विवा नक्तं यदृच्छया ॥ ३८ ॥

क्षौमं दृक्कूलमङ्गिनं थीरं वल्कलमेव वा ।
वसेऽन्यदपि सम्प्राप्तं दिष्टभुक् तुष्टधीरलम् ॥ ३९ ॥

क्वचिच्छये धरोपस्थे तृणपक्षांशमभस्मसु ।
क्वचित्प्रासादपर्यङ्गे कशिपौ वा परेच्छया ॥ ४० ॥

क्वचित्स्नातोऽनुलिमाङ्गः सुवासाः स्रग्व्यलङ्कृतः ।
स्थेभाश्रैश्चरे क्वापि दिग्वासा अलवद्विभो ॥ ४१ ॥

नाडं निन्दे न य स्तौमि स्वभावाविषमं जनम् ।
अतेषां श्रेय आशासे उतैकात्म्यं मडात्मनि ॥ ४२ ॥

विकल्पं जुहुयाञ्चितौ तां मनस्वर्थविभ्रमे ।
मनो वैकारिके हुत्वा तन्मायायां जुहोत्यनु ॥ ४३ ॥

आत्मानुभूतौ तां मायां जुहुयात्सत्यदृग्भुनिः ।
ततो निरीडो विरमेत्स्वानुभूत्याऽऽत्मनि स्थितः ॥ ४४ ॥

स्वात्मवृत्तं मयेत्थं ते सुगुप्तमपि वर्णितम् ।
व्यपेतं लोकशास्त्राभ्यां भवान् हि भगवत्परः ॥ ४५ ॥

नारद उवाच
धर्मं पारमहंस्यं वै भुनेः श्रुत्वासुरेश्वरः ।
पूजयित्वा ततः प्रीत आमन्त्र्य प्रययौ गृहम् ॥ ४६ ॥

एति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमहंस्यां संहितायां सप्तमस्कन्धे
युधिष्ठिरनारदसंवादे यतिधर्मं नाम त्रयोदशाध्यायः ॥ १३ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ यत्तुर्दशोऽध्यायः - १४ ॥

युधिष्ठिर उवाच
गृहस्थ्येतां पदवीं विधिना येन याञ्जसा ।
याति देवऋषे भ्रूडि मादृशो गृहमूढधीः ॥ १ ॥

नारद उवाच

गृहेष्ववस्थितो राजन् क्रियाः कुर्वन् गृहोचिताः ।
वासुदेवार्पणं साक्षाद्गुपासीत मलामुनीन् ॥ २ ॥

शृण्वन् भगवतोऽभीक्ष्णमवतारकथामृतम् ।
श्रद्धधानो यथाकालमुपशान्तजनावृतः ॥ ३ ॥

सत्सङ्गास्थनकैः सङ्गमात्मजायात्मजादिषु ।
विमुख्येन्मुख्यमानेषु स्वयं स्वप्नवदुत्थितः ॥ ४ ॥

यावदर्थमुपासीनो देहे गेहे च पण्डितः ।
विरक्तो रक्तवत्तत्र नृलोके नरतां न्यसेत् ॥ ५ ॥

ज्ञातयः पितरौ पुत्रा भ्रातरः सुदुष्टोऽपरे ।
यद्गदन्ति यद्विच्छन्ति यानुमोदत निर्भयः ॥ ६ ॥

दिव्यं भौमं यान्तरीक्षं वित्तमथ्युतनिर्मितम् ।
तत्सर्वमुपयुञ्जान अतत्कुर्यात्स्वतो बुधः ॥ ७ ॥

यावद्भ्रियेत जठरं तावत्स्वत्वं छि देहिनाम् ।
अधिकं योऽभिमन्येत स स्तेनो दण्डमर्हति ॥ ८ ॥

भृगोष्टम्भरमर्काभुसरीसृष्णगमक्षिकाः ।
आत्मनः पुत्रवत्पश्येत्तैरेषामन्तरं कियत् ॥ ९ ॥

त्रिवर्गं नातिकृच्छ्रेण भजेत गृहमेध्यपि ।
यथादेशं यथाकालं यावद्द्वैवोपपादितम् ॥ १० ॥

आश्वाघान्तेऽवसायिभ्यः कामान् संविभजेद्यथा ।
अथेकामात्मनो दारां नृणां स्वत्वग्रहो यतः ॥ ११ ॥

जड्याद्यर्थे स्वप्राणान् उन्त्याद्वा पितरं गुरुम् ।
तस्यां स्वत्वं स्त्रियां जड्याद्यस्तेन ज्यजितो जितः ॥ १२ ॥

कृमिविड्भस्मनिष्ठान्तं क्वेदं तुच्छं कलेवरम् ।
क्व तदीयरतिर्भार्या क्वायमात्मा नभश्छदिः ॥ १३ ॥

सिद्धैर्यज्ञावशिष्टार्थैः कल्पयेद्भृत्तिमात्मनः ।
शेषे स्वत्वं त्यजन् प्राज्ञः पदवीं मलतामियात् ॥ १४ ॥

देवान् ऋषीन् नृभूतानि पितृनात्मानमन्युडम् ।

स्ववृत्त्यागतवित्तेन यजेत पुरुषं पृथक् ॥ १५ ॥
 यत्पर्यात्मनोऽधिकाराद्याः सर्वाः स्युर्यज्ञसम्पदः ।
 वैतानिकेन विधिना अग्निहोत्रादिना यजेत् ॥ १६ ॥
 न ह्यग्निमुष्णतोयं वै भगवान् सर्वयज्ञाभुक् ।
 षष्ठयेत हविषा राजन् यथा विप्रमुष्णे हुतैः ॥ १७ ॥
 तस्माद्ब्राह्मणोऽदेवेषु मर्त्यादिषु यथार्हतः ।
 तैस्तैः कामैर्यजस्वैनं क्षेत्रज्ञं ब्राह्मणाननु ॥ १८ ॥
 कुर्यादापरपक्षीयं मासि प्रौष्ठपदे द्विजः ।
 श्राद्धं पित्रोर्यथावित्तं तद्धन्यूनां य वित्तवान् ॥ १९ ॥
 अयने विषुवे कुर्याद्व्यतीपाते दिनक्षये ।
 यन्द्रादित्योपरागे य द्वादशीश्रवणेषु य ॥ २० ॥
 तृतीयायां शुक्लपक्षे नवम्यामथ कार्तिके ।
 यतसृष्वयष्टकासु उभन्ते शिशिरे तथा ॥ २१ ॥
 माघे य सितसप्तम्यां मघाराकासमागमे ।
 राकया यानुमत्या वा मासक्षार्णिणि युतान्यपि ॥ २२ ॥
 द्वादश्यामनुराधा स्यात्श्रवणस्तिस्र उत्तराः ।
 तिसृष्वेकादशी वाऽऽसु जन्मर्क्षश्रोणयोगयुक् ॥ २३ ॥
 त अते श्रेयसः काला नृणां श्रेयोविवर्धनाः ।
 कुर्यात्सर्वात्मनैतेषु श्रेयोऽभोधं तदायुषः ॥ २४ ॥
 अेषु स्नानं जपो होमो व्रतं देवद्विजार्थनम् ।
 पितृदेवनृभूतेभ्यो यद्दत्तं तद्धनश्चरम् ॥ २५ ॥
 संस्कारकालो जायाया अपत्यस्यात्मनस्तथा ।
 प्रेतसंस्था मृताहश्च कर्मण्यव्युद्ये नृप ॥ २६ ॥
 अथ देशान् प्रवक्ष्यामि धर्मादिश्रेय आवहन् ।
 स वै पुण्यतमो देशः सत्पात्रं यत्र लभ्यते ॥ २७ ॥
 भिम्बं भगवतो यत्र सर्वमेतच्चराचरम् ।
 यत्र ह ब्राह्मणकुलं तपोविद्याध्यानवितम् ॥ २८ ॥

यत्र यत्र उदरेर्या स देशः श्रेयसां पदम् ।
 यत्र गङ्गादयो नद्यः पुराणेषु य विश्रुताः ॥ २९ ॥
 सरांसि पुष्करादीनि क्षेत्राण्यर्द्धाश्रितान्युत ।
 कुरुक्षेत्रं गयशिरः प्रयागः पुलडाश्रमः ॥ ३० ॥
 नैमिषं झाल्गुनं सैतुः प्रभासोऽथ कुशस्थली ।
 वाराणसी मधुपुरी पम्पा बिन्दुसरस्तथा ॥ ३१ ॥
 नारायणाश्रमो नन्दा सीतारामाश्रमादयः ।
 सर्वे कुलायला राजन् महेन्द्रमलयादयः ॥ ३२ ॥
 अते पुण्यतमा देशा उदरेर्याश्रिताश्च ये ।
 अेतान् देशान् निषेवेत श्रेयस्काभो ङ्यभीक्ष्णशः ।
 धर्मा ङ्यत्रेडितः पुंसां सडस्त्राधिङ्गलोदयः ॥ ३३ ॥
 पात्रं त्वत्र निरुक्तं वै कविभिः पात्रवित्तमैः ।
 उरिरेवैक उर्वीश यन्मयं वै यरायरम् ॥ ३४ ॥
 देवर्ष्यर्द्धत्सु वै सत्सु तत्र ब्रह्मात्मजादिषु ।
 राजन् यदत्रापूजायां मतः पात्रतयाभ्युतः ॥ ३५ ॥
 श्रुवराशिभिराकीर्ण आण्डकोशाङ्घ्रिपो मडान् ।
 तन्मूलत्वाद्य्युतेज्या सर्वश्रुवात्मतर्पणम् ॥ ३६ ॥
 पुराण्यनेन सृष्टानि नृतिर्यगृषिदेवताः ।
 शेते श्रुवेन उपेण पुरेषु पुरुषो ङ्यसौ ॥ ३७ ॥
 तेष्वेषु भगवान् राजंस्तारतम्येन वर्तते ।
 तस्मात्पात्रं छि पुरुषो यावानात्मा यथेयते ॥ ३८ ॥
 दृष्ट्वा तेषां मिथो नृणामवज्ञानात्मतां नृप ।
 त्रेतादिषु उदरेर्या डियायै कविभिः कृता ॥ ३९ ॥
 ततोऽर्यायां उरिं केचित्संश्रद्धाय सपर्यया ।
 उपासत उपास्तापि नार्थदा पुरुषद्विषाम् ॥ ४० ॥
 पुरुषेष्वपि राजेन्द्र सुपात्रं ब्राह्मणं विदुः ।
 तपसा विद्यया तुष्टया धत्ते वेदं उदरेस्तनुम् ॥ ४१ ॥
 नन्वस्य ब्राह्मणा राजन् कृष्णस्य जगदात्मनः ।

पुनन्तः पादरजसा त्रिलोकीं दैवतं मडत् ॥ ४२ ॥

धृति श्रीमद्भागवते मडापुराणे पारमडस्थां संछितायां
सप्तमस्कन्धे सदाचारनिर्णयो नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

॥ पञ्चदशोऽध्यायः - १५ ॥

नारद उवाच

कर्मनिष्ठा द्विजाः केचित्तपोनिष्ठा नृपापरे ।

स्वाध्यायेऽन्ये प्रवचने ये केचिज्ज्ञानयोगयोः ॥ १ ॥

ज्ञाननिष्ठाय दैवानि कव्यान्धानन्त्यमिच्छता ।

दैवे च तदभावे स्यादितरेभ्यो यथार्हतः ॥ २ ॥

द्वौ दैवे पितृकार्ये त्रीनेकैकमुभयत्र वा ।

भोजयेत्सुसमृद्धोऽपि श्राद्धे कुर्यान्न विस्तरम् ॥ ३ ॥

देशकालोचितश्रद्धा द्रव्यपात्रार्थानि च ।

सम्यग्भवन्ति नैतानि विस्तरात्स्वजनार्पणात् ॥ ४ ॥

देशे काले च सम्प्राप्ते मुन्यन्नं हरिदैवतम् ।

श्रद्धया विधिवत्पात्रे न्यस्तं कामधुगक्षयम् ॥ ५ ॥

दैवर्षिपितृभूतेभ्य आत्मने स्वजनाय च ।

अन्नं संविभजन् पश्येत्सर्वं तत्पुरुषात्मकम् ॥ ६ ॥

न दद्यादामिषं श्राद्धे न याथाहृदमत्तत्त्ववित् ।

मुन्यत्रैः स्यात्परा प्रीतिर्यथा न पशुर्हिसया ॥ ७ ॥

नैतादृशः परो धर्मो नृणां सद्गर्भमिच्छताम् ।

न्यासो दण्डस्य भूतेषु मनोवाक्कायजस्य यः ॥ ८ ॥

अेके कर्मयान् यज्ञान् ज्ञानिनो यज्ञवित्तमाः ।

आत्मसंयमनेऽनीडा जुहति ज्ञानदीपिते ॥ ९ ॥

द्रव्ययज्ञैर्यक्ष्यमाणं दृष्ट्वा भूतानि भिभ्यति ।
 अेष माकरुणो हन्यादतज्जुहो ज्यसुतृप् ध्रुवम् ॥ १० ॥
 तस्माद्देवोपपन्नेन मुन्यन्नेनापि धर्मवित् ।
 सन्तुष्टोऽदरुः कुर्यान्नित्यनैमित्तिकीः क्रियाः ॥ ११ ॥
 विधर्मः परधर्मश्च आभास उपमा छलः ।
 अधर्मशाभाः पञ्चेमा धर्मज्ञोऽधर्मवत्त्यजेत् ॥ १२ ॥
 धर्मबाधो विधर्मः स्यात्परधर्मोऽन्यथोदितः ।
 उपधर्मस्तु पापज्ञो दम्भो वा शब्दभिच्छलः ॥ १३ ॥
 यस्त्विच्छया कृतः पुम्भिराभासो ज्याश्रमात्पृथक् ।
 स्वभावविहितो धर्मः कस्य नेष्टः प्रशान्तये ॥ १४ ॥
 धर्मार्थमपि नेहेत यात्रार्थं वाधनो धनम् ।
 अनीहानीहमानस्य मलाडेरिव वृत्तिदा ॥ १५ ॥
 सन्तुष्टस्य निरीहस्य स्वात्मारामस्य यत्सुभम् ।
 कुतस्तत्कामलोभेन धावतोऽर्थेऽथवा दिशः ॥ १६ ॥
 सदा सन्तुष्टमनसः सर्वाः सुभमया दिशः ।
 शर्कराकण्टकादित्यो यथोपानत्पदः शिवम् ॥ १७ ॥
 सन्तुष्टः केन वा राजन् वर्तेतापि वारिष्ठा ।
 औपस्थ्यजैर्द्व्यकार्पाण्याद्द्रुपालायते जनः ॥ १८ ॥
 असन्तुष्टस्य विप्रस्य तेजो विधा तपो यशः ।
 स्रवन्तीन्द्रियलौल्येन ज्ञानं शैवावकीर्यते ॥ १९ ॥
 कामस्थान्तं य क्षुत्तृभ्यां क्रोधस्यैतत्कृलोदयात् ।
 जनो याति न लोभस्य जित्वा भुङ्क्वा दिशो भुवः ॥ २० ॥
 पण्डिता बहवो राजन् बहुज्ञाः संशयच्छिदः ।
 सद्यस्यतयोऽप्येके असन्तोषात्पतन्त्यधः ॥ २१ ॥
 असङ्कल्पाज्जयेत्कामं क्रोधं कामविवर्जनात् ।
 अर्थानर्थेक्षया लोभं भयं तत्त्वावमर्शनात् ॥ २२ ॥
 आन्वीक्षिक्या शोकमोहौ दम्भं मलदुपासया ।
 योगान्तरायान् मौनेन हिंसां कायाधनीडया ॥ २३ ॥

कृपया भूतजं दुःखं दैवं जलयात्समाधिना ।
 आत्मजं योगवीर्येण निद्रां सत्त्वनिषेवया ॥ २४ ॥
 रजस्तमश्च सत्त्वेन सत्त्वं योपशमेन य ।
 अेतत्सर्वं गुरौ भक्त्या पुरुषो ज्यञ्जसा जयेत् ॥ २५ ॥
 यस्य साक्षाद्भगवति ज्ञानदीपप्रद्रे गुरौ ।
 मर्त्यासिद्धीः श्रुतं तस्य सर्वं कुञ्जरशौचवत् ॥ २६ ॥
 अेष वै भगवान् साक्षात्प्रधानपुरुषेश्वरः ।
 योगेश्वरैर्विमृग्याद्द्विर्लोकौ यं मन्यते नरम् ॥ २७ ॥
 षड्वर्गसंयमैकान्ताः सर्वा नियमयोदनाः ।
 तदन्ता यद्वि नो योगानावडेयुः श्रमावडाः ॥ २८ ॥
 यथा वार्तादयो ज्यथा योगस्यार्थं न भिन्नति ।
 अनर्थाय भवेयुस्ते पूर्वमिष्टं तथासतः ॥ २९ ॥
 यश्चित्तविजये यत्तः स्यान्निःसङ्गोऽपरिग्रहः ।
 अेको विविक्तशरणो भिक्षुर्भिक्षामिताशनः ॥ ३० ॥
 देशे शुक्यौ समे राजन् संस्थाप्यासनमात्मनः ।
 स्थिरं समं सुभं तस्मिन्नासीतजर्वङ्ग ओमिति ॥ ३१ ॥
 प्राणान्पानौ सन्निरुध्यात्पूरकुम्भकरेयुः ।
 यावन्मनस्त्यजेत्कामान् स्वनासाग्रनिरीक्षणः ॥ ३२ ॥
 यतो यतो निःसरति मनः कामहतं भ्रमत् ।
 ततस्तत उपाहृत्य हृदि रुन्ध्याश्छनैर्बुधः ॥ ३३ ॥
 अेवमभ्यस्यतश्चित्तं कालेनाल्पीयसा यतेः ।
 अनिशं तस्य निर्वाणं यात्यनिन्धनवह्निवत् ॥ ३४ ॥
 कामादिभिरनाविद्धं प्रशान्ताभिलवृत्ति यत् ।
 चित्तं ब्रह्मसुभस्युष्टं नैवोत्तिष्ठेत् कर्त्तव्यम् ॥ ३५ ॥
 यः प्रप्रजय गृहात्पूर्वं त्रिवर्गावपनात्पुनः ।
 यद्वि सेवेत तान् भिक्षुः स वै वान्ताश्यपत्रपः ॥ ३६ ॥
 यैः स्वदेहः स्मृतो नात्मा मर्त्यो विट्कृमिभस्मसात् ।

त येनमात्मसात्कृत्वा श्वाधयन्ति ङ्यसत्तमाः ॥ ३७ ॥

गृहस्थस्य क्रियात्यागो व्रतत्यागो वटोरपि ।

तपस्विनो ग्रामसेवा भिक्षोरिन्द्रियलोभता ॥ ३८ ॥

आश्रमापसदा ङ्येते भल्वाश्रमविऽम्भकाः ।

देवमायाविमूढांस्तानुपेक्षेतानुकम्पया ॥ ३९ ॥

आत्मानं येद्विजानीयात्परं ज्ञानधुताशयः ।

किमिच्छन् कस्य वा डेतोर्दंडं पुष्पाति लम्पटः ॥ ४० ॥

आळुः शरीरं रथमिन्द्रियाणि

डयानभीषून् मन ँन्द्रियेशम् ।

वर्तमानि मात्रा धिषणां य सूतं

सत्त्वं बृहद्भन्धुरमीशसृष्टम् ॥ ४१ ॥

अक्षं दशप्राणमधर्मधर्मौ

यडेडभिमानं रथिनं य ञुवम् ।

धनुर्दि तस्य प्राणवं पठन्ति

शरं तु ञुवं परमेव लक्ष्यम् ॥ ४२ ॥

रागो द्वेषश्च लोभश्च शोकमोडी भयं मदः ।

मानोऽवमानोऽसूया य माया डिंसा य मत्सरः ॥ ४३ ॥

रजः प्रमादः क्षुन्निद्रा शत्रवस्त्वेवमादयः ।

रजस्तमःप्रकृतयः सत्त्वप्रकृतयः क्वचित् ॥ ४४ ॥

यावन्नृकायरथमात्मवशोपकल्पं

धत्ते गरिष्ठयरार्यनया निशातम्,

ज्ञानासिमय्युतभवो दधदस्तशत्रुः

स्वाराज्यतुष्ट उपशान्तं ँदं विजड्यात् । ४५ ॥

नोयेत्प्रभत्तमसदिन्द्रियवाजिसूता

नीत्वोत्पथं विषयदस्युषु निक्षिपन्ति,

ते दस्यवः सडयसूतममुं तमोऽन्धे

संसारकूप उरुमृत्युभये क्षिपन्ति ॥ ४६ ॥

प्रवृत्तं य निवृत्तं य द्विविधं कर्म वैदिकम् ।

आवर्तते प्रवृत्तेन निवृत्तेनाश्रुतेऽमृतम् ॥ ४७ ॥

હિંસ્રં દ્રવ્યમયં કામ્યમગ્નિહોત્રાઘશાન્તિદમ્ ।
 દર્શશ્ચ પૂર્ણમાસશ્ચ ચાતુર્માસ્યં પશુઃ સુતઃ ॥ ૪૮ ॥
 એતદિષ્ટે પ્રવૃત્તાખ્યં હુતં પ્રહુતમેવ ચ ।
 પૂર્ત સુરાલયારામકૂપાજીવ્યાદિલક્ષણમ્ ॥ ૪૯ ॥
 દ્રવ્યસૂક્ષ્મવિપાકશ્ચ ધૂમો રાત્રિરપક્ષયઃ ।
 અયનં દક્ષિણં સોમો દર્શ ઓષધિવીરુઘઃ ॥ ૫૦ ॥
 અન્નં રેત ઇતિ ક્ષમેશ પિતૃયાનં પુનર્ભવઃ ।
 એકૈકશ્યેનાનુપૂર્વ ભૂત્વા ભૂત્વેહ જાયતે । ૫૧ ॥
 નિષેકાદિશ્મશાનાન્તૈઃ સંસ્કારૈઃ સંસ્કૃતો દ્વિજઃ ।
 ઇન્દ્રિયેષુ ક્રિયાયજ્ઞાન્ જ્ઞાનદીપેષુ જુહ્વતિ ॥ ૫૨ ॥
 ઇન્દ્રિયાણિ મનસ્યૂર્મો વાચિ વૈકારિકં મનઃ ।
 વાચં વર્ણસમામ્નાયે તમોહારે સ્વરે ન્યસેત્ ।
 ઓહારં બિન્દૌ નાદે તં તુ પ્રાણે મહત્યમુમ્ ॥ ૫૩ ॥
 અગ્નિઃ સૂર્યો દિવા પ્રાહ્નઃ શુકલો રાકોત્તરં સ્વરાટ્ ।
 વિશ્વશ્ચ તેજસઃ પ્રાણસ્તુર્ય આત્મા સમન્વયાત્ ॥ ૫૪ ॥
 દેવયાનમિદં પ્રાહુર્ભૂત્વા ભૂત્વાનુપૂર્વશઃ ।
 આત્મયાજ્યુપશાન્તાત્મા હ્યાત્મસ્થો ન નિવર્તતે ॥ ૫૫ ॥
 ય એતે પિતૃદેવાનામયને વેદનિર્મિતે ।
 શાસ્ત્રેણ ચક્ષુષા વેદ જનસ્થોઽપિ ન મુહ્યતિ ॥ ૫૬ ॥
 આદાવન્તે જનાનાં સદ્ભહિરન્તઃ પરાવરમ્ ।
 જ્ઞાનં જ્ઞેયં વચો વાચ્યં તમો જ્યોતિસ્ત્વયં સ્વયમ્ ॥ ૫૭ ॥
 આબાધિતોઽપિ હ્યાભાસો યથા વસ્તુતથા સ્મૃતઃ ।
 દુર્ઘટત્વાદૈન્દ્રિયકં તદ્ઘર્થવિકલ્પિતમ્ ॥ ૫૮ ॥
 ક્ષિત્યાદીનામિહાર્થાનાં છાયા ન કતમાપિ હિ ।
 ન સઙ્ઘાતો વિકારોઽપિ ન પૃથક્ નાન્વિતો મૃષા ॥ ૫૯ ॥
 ધાતવોઽવયવિત્વાચ્ય તન્માત્રાવયવૈર્વિના ।
 ન સ્યુહ્યંસત્યવયવિન્યસન્નવયવોઽન્તતઃ ॥ ૬૦ ॥

स्यात्सादृश्यभ्रमस्तावद्विकल्पे सति वस्तुनः ।
 जाग्रत्स्वाप्नौ यथा स्वप्ने तथा विधिनिषेधता ॥ ६१ ॥
 भावाद्वैतं क्रियाद्वैतं द्रव्याद्वैतं तथाऽऽत्मनः ।
 वर्तयन् स्वानुभूत्येवं त्रीन् स्वप्नान् धुनुते मुनिः ॥ ६२ ॥
 कार्यकारणवस्तुवैक्यमर्शनं पटतन्तुवत् ।
 अवस्तुत्वाद्भ्रिकल्पस्य भावाद्वैतं तद्गुह्यते ॥ ६३ ॥
 यद्ब्रह्मणि परे साक्षात्सर्वकर्मसमर्पणम् ।
 मनोवाक्यतनुभिः पार्थ क्रियाद्वैतं तद्गुह्यते ॥ ६४ ॥
 आत्मजायासुतादीनामन्येषां सर्वदृष्टिनाम् ।
 यत्स्वार्थकामयोरैक्यं द्रव्याद्वैतं तद्गुह्यते ॥ ६५ ॥
 यद्यस्य वानिषिद्धं स्याद्येन यत्र यतो नृप ।
 स तेनेलेत कार्याणि नरो नान्यैरनापदि ॥ ६६ ॥
 अतैरन्यैश्च वेदोक्तैर्वर्तमानः स्वकर्मभिः ।
 गृहेऽप्यस्य गतिं यायाद्राजंस्तद्भक्तिभाङ् नरः ॥ ६७ ॥
 यथा छि यूयं नृपदेव दुस्त्यजा-
 दापद्रुणाद्गुत्तरतात्मनः प्रभोः ।
 यत्पादपङ्कुरुलसेवया भवा-
 न्छारपीन्निर्जितदिग्गजः कृतून् ॥ ६८ ॥
 अलं पुराभवं कश्चिद्रन्धर्व उपभर्षणः ।
 नाम्नातीते मलाकल्पे गन्धर्वाणां सुसम्मतः ॥ ६९ ॥
 उपपेशलमाधुर्यसौगन्ध्यप्रियदर्शनः ।
 स्त्रीणां प्रियतमो नित्यं मत्तः स्वपुरुलम्पटः । ७० ॥
 अेकदा देवसत्रे तु गन्धर्वाप्सरसां गणाः ।
 उपभूता विश्वसृग्भिर्दरिगाथोपगायने ॥ ७१ ॥
 अलं य गायंस्तद्विद्वान् स्त्रीभिः परिवृतो गतः ।
 ज्ञात्वा विश्वसृजस्तन्मे लेलनं शेषुरोजसा ।
 याछि त्वं शूद्रतामाशु नष्टश्रीः कृतलेलनः ॥ ७२ ॥
 तावदास्यामलं जज्ञे तत्रापि ब्रह्मवादिनाम् ।

શુશ્રૂષયાનુષ્ઙગેણ પ્રાપ્નોડહં બ્રહ્મપુત્રતામ્ ॥ ૭૩ ॥

ધર્મસ્તે ગૃહમેધીયો વર્ણિતઃ પાપનાશનઃ ।

ગૃહસ્થો યેન પદવીમઞ્જસા ન્યાસિનામિયાત્ ॥ ૭૪ ॥

યૂયં નૃલોકે બત ભૂરિભાગા

લોકં પુનાના મુનયોડભિયન્તિ ।

યેષાં ગૃહાનાવસતીતિ સાક્ષા-

દ્રૂઢં પરં બ્રહ્મ મનુષ્યવિઙ્ગમ્ ॥ ૭૫ ॥

સ વા અયં બ્રહ્મ મહદ્દિમૃગ્યં

કૈવલ્યનિર્વાણસુખાનુભૂતિઃ ।

પ્રિયઃ સુહૃદ્ઃ ખલુ માતૃલેય

આત્માર્હણીયો વિધિકૃદ્ગુરુશ્ચ ॥ ૭૬ ॥

ન યસ્ય સાક્ષાદ્ભવપદ્મજાદિભી

રૂપં ધિયા વસ્તુતયોપવર્ણિતમ્ ।

મૌનેન ભક્ત્યોપશમેન પૂજિતઃ

પ્રસીદતામેષ સ સાત્વતાં પતિઃ ॥ ૭૭ ॥

શ્રીશુક ઉવાચ

ઇતિ દેવર્ષિણા પ્રોક્તં નિશમ્ય ભરતર્ષભઃ ।

પૂજયામાસ સુપ્રીતઃ કૃષ્ણં ચ પ્રેમવિહ્વલઃ ॥ ૭૮ ॥

કૃષ્ણપાર્થાવુપામન્થ્ય પૂજિતઃ પ્રયયૌ મુનિઃ ।

શ્રુત્વા કૃષ્ણં પરં બ્રહ્મ પાર્થઃ પરમવિસ્મિતઃ ॥ ૭૯ ॥

ઇતિ દાક્ષાયિણીનાં તે પૃથગ્વંશા પ્રકીર્તિતાઃ ।

દેવાસુરમનુષ્યાદ્યા લોકા યત્ર ચરાચરાઃ ॥ ૮૦ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્ભાગવતે મહાપુરાણે વૈયાસક્યામષ્ટાદશસાહસ્ર્યાં

પારમહંસ્યાં સંહિતાયાં સમમસ્કન્ધે યુધિષ્ઠિરનારદ-

સંવાદે સદાચારનિર્ણયો નામ પચ્ચદશોડધ્યાયઃ ॥ ૧૫ ॥

॥ ઇતિ સમમસ્કન્ધઃ સમાપ્તઃ ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

Proofread by PSA Easwaran

shrImadbhAgavataM - saptamaskandhaH

pdf was typeset on October 3, 2021

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

